

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

סימן ל"ד שיעור ג'

תורה קי"ז תנינא

ישיבת מאירת עיניים

ברסלב ירושלים

tateziser@gmail.com

סימן לד שיעור ג – יום ד' פרשת אחרי קדושים, ט אייר תשפ"ה

המאמר הזה מגלה שיש רבי, יש על מי לסמוך, להתחיל לקבל את התורה

אנו עומדים בפרשת אחרי מות, מיד אחרי פסח כבר לומדים על יום כיפור, קריאת התורה מעורר את הכח של יום כיפור, זה פלאי פלאות. העולם נברא בשביל האדם, שהאדם יתקן, מה שאדם עושה, זה מנהיג את העולם, מה שאדם עושה נשאר לנצח, כל מה שאדם עושה, זה לא נעלם, אדם אוכל ומברך, הברכה נשאר לנצח, אדם נכנס לתאוות זה נשאר לנצח, כעס נשאר לנצח, אתה עולה למעלה אחרי מאה ועשרים, העבירה שלך באה ואומרת, יאלה, מביא אותך לתוך המצב של פה, שזה כף הקלע, פירושו שמכניסים אותך לדמיונות שם כאילו אתה עכשיו פה, זה נשאר, יתפסו אותך, יאלה בא נרד, זה כף הקלע, שקשה להגיע למקום, ולמעלה אי אפשר לתקן כבר. מה שעשית זה נשאר זהו. כל מה שעשית, רוצה להוריד ואתך, ונדמה לך פה שאתה באמצע עבירה שם למעלה, כי שם הטוב והרע נפרדים, יש עולמות דקדושה ויש עולמות דקליפות, ככה ה' רוצה, וזה נפרד. אתה עולה למעלה, הולך לעולם של הקליפות, חבירם שלום עליכם יאלה הכל פוליטיקיות ופתאום נדמה לך שאתה כבר ושותה וזדקה, זה פחד גדול.

אבל מה, יש שם אחד, קוראים לו רבינו נחמן, מי שיש לו עסק איתו, תופס אותו ומתקן אותו, זה בדאי.

זהו יום כיפור, במשך השנה התלכלך אדם לגמרי נהיה כמו מצורע, ה' אומר אתה יכול לרחוץ את זה, אלול ר"ה ויוה"כ, רוחץ ומתקן, ונהיה חדש לגמרי. כי בעוה"ז אפשר לתקן. אנו כאן בעוה"ז, כאן זה מעורב הטוב והקליפות. למעלה זה מבורר כבר, לא יכול לתקן, אבל פה זה ביחד, אבל פה נמצא הקב"ה, ה"ז"א נמצא כאן לעזור לך, ממילא אתה יכול לברך, לכן כאן אפשר לתקן, כי כאן ה' איתנו, כי הוא צריך את התיקון, לא אנחנו, הוא שלח אותי לפה, לאוכל ולישון וכסף ועצבות ובלאגן, שלח אותנו לכאן, המדות הולכים עם האדם למטה, והוא רוצה לאחוז בהמדות.

זהו המאמר, רבינו פותח לומר לנו מה זה קבלת התורה, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, שתהיו מושלים, ישראל ממשלותיו, אתה יכול לשלוט על כל מה שהיה וכל מה שיהיה, אתה יכול לשלוט על עצמך, יכול לקבל כוחות. יכול לתקן את כל מה שהיה, אתה יכול לתקן, לפעול ישועה בכל מה שיהיה, אתה יכול לשלוט על העצבות החושך והעצבים שאין לך לא ידיים ולא רגליים ולא ראש, אתה שיכור, כמו שהיצר הרע משגע את האדם, אתה יכול לשלוט על זה. זהו התורה.

אתם תהיו לי ממלכת כהנים, זהו השלטון של יום כיפור, יכול לעורר רחמים ולפעול סליחה ורחמים, תעורר את הרחמים ותאחז במדות הרחמים, האחיזה בהם הוא רק ע"י האחיזה בהצדיקים השלמים והמופלגים, כי אנו, יש לנו בקושי נפש, הצדיק יש לו רוח, מי יש לו נשמה וחיה, הצדיקים המופלגים, שמהם רבינו הוציאנו ממצרים, הוא פעל שיתגלה מדות הרחמים, בתפילות ובקשות, עלה לדרגות הקודש האלה, יחיד הצדיקים הגדולים, הם גילו

את ה' בעולם. אדם צריך לגלות את זה. לא כל אחד יכול זאת, כשאתה לומד את התורה של הצדיק, וחושב מה שהוא אומר לך, ומקבל מה שהוא אומר, כשאדם לומד חומש ולא מקבל מה שכתוב בגמ', לא שווה כלום, התורה לא איתו, רבי מאיר ורבי יהודה הם התורה, רבי שמעון בר יוחאי עיר וקדיש מן שמיא נחית, בדבריו כתוב כל הכימיה והפיזיקה של כל הסיפור הזה, אם קבלה יותר מובן, טוב, אז קבלה, קבלה מסביר בדיוק מה שכל זה נעשה, הצדיקים עולים לחיה ויחידה, חכמה הפנימית, ובזה ממשיכין מדות הרחמים, משה רבינו פעל אצל ה' סליחה ומחילה, והביא ביוה"כ עוד פעם את התורה, כח השלטון, חירות, ממש חירות, לוחות הברית. ויש לנו כח הדיבור של התורה.

רבי אלימלך מסביר אחרי מות שני בני אהרן, בזכות הצדיקים המתקרבים לדרגות עליוניות, מתבטלים כל הדינים.

אדם לא יודע מה שעובר עליו, תבין שיש כאן תיקון כבוד ה', תיקון הנפש שלך, כל הענין הזה רבינו מתחיל עם הפסוק אתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, יוצאים מפסח סופרים את הספירה כדי לקבל את הממלכת כהנים.

מה זה פסח, שיוצאים מהקליפות. יוצאים מהשעבוד למצרים, לקטנות שקר בלוף ודינים, יוצאים, ומקבלים פה סח, כח הדיבור, שזה החיבור להשי"ת מהבריאה.

הברית שה' כרת עם אברהם אבינו, הנה בריתי איתך, לשון קודש וברית, קדושים תהיו, שיהיה שייך יהודי שיוודע מה זה קדושה, גוי לא יכול להשיג קדושה, רק יכול למאס ברע, אבל יהודי יש לו קדושת לשה"ק, מציאות הדיבור של האדם,

מה עושים ביום כיפור, מדברים וידיו דברים, מסדרים וידיו על א' ב', סוד כל האותיות שיוצאים מהרע, כשאדם מדבר לה' הוא מתקן, כשאדם אומר תיקון הכללי יש לו קדושה, כשאדם רוצה לשוב בתשובה, דבר ראשון תלמד, תעשה שיעור קבוע משניות גמרא וזוה"ק, שמירת הזמן זה כל האדם, תקנה את המכונה ותטחון ותעשה מליונים, הפה זה הטוחן, מכניס ויוצא קמ"ח של רבינו ואתה מליונה.

אם אתה רוצה להיות יהודי, תלמד. לא רק לימוד קשה, לשמוע קלטת גם טוב, לחשוב בתורה, הדיבור הוא עיקר רפואת האדם, כי מעורר עולם הבינה, מציאות יוה"כ, אותיות הדיבור יוצאים מבינה, מנצפך, כשאתה מתדבק בדיבור אתה שם.

בפסח נולד הדעת, השגות אלקות, ומתגלה הדיבור, פה סח, מודים לה' ומהללים, בצאת ישראל ממצרים, וכו', ישראל ממשלותיו, מתחילין לדעת, אתה מושל, אתה מושל, אדם יכול להשבע שאין לי כח, באמת יש לך כח, אלא שמרגיש שאין לו כח, מי שפגם בדיבור ואומר שאין לו כח, באמת אין לו כח, והעיקר לא להתייאש. לדעת שיש לי כח. אני לא מתייאש, אני מתחזק.

ביום הסתלקות רשב"י אומרים אדרא זוטא, נדפס בפרשת האזינו, שם גילה רשב"י שהוא ממתיק הדינים, ומייחד היחוד הגדול עיר וקדיש, ואמר, מי יעשה את זה אחרי הסתלקותו. זהו אמונת צדיקים שיוודעים ומאמינים שיש

אוי, אפילו לא יודע מה מדבר, תתאנח, זה התקוה של אדם.
אם אתה אומר, מי צריך את זה, חביבי יעבור עליך ותבין.

החברה חזרו עכשיו מרבי ישעיה'לע, כולם פעלו כל הניסים שבעולם, ה' יעזור שיפעלו כל טוב, שישאר גם לרבינו משהו, הוא היה ברסלבר, מצאו אצלו הספרים, שיושפע שפע גם לענין רבינו.

צדיק גוזר והקב"ה מקיים, לא רק שהברכות מתקבלות. אלא שיכול להכניס בך תקוה, התעוררות להשי"ת.

אם אדם מבין מה שהוא פוגם, כמו שדברנו מקודם, יש לו התעוררות, שהתאווה רעה נשאר לנצח, אבל אתה יכול לתקן, תלוי בך, תדבר. הכל יתוקן, הצדיק אמת יגיד לך שכל דיבור שלך מתקבל. כל דיבור, כן. אבנים שחוקו מים, ישבתי על הברכיים של רבי אברהם יפהן כשהייתי ילד, נובהרדוק, היה שלחן ישן מלא חורים בעץ השלחן, היה שם חור, הוא סיפר לי את הסיפור של רבי עקיבא, אבני שחוקו מים, והראה לי על החור שבשלחן, טיפ טיפ טיפ. רבינו מלמד שתשובה מועיל תמיד, העיקר תצטק יום יום.

זהו ספירת העומר, מ"ט ברכות על מצוה אחת, טיפ טיפ, הדיבור הוא הממשלה, אותיות הויה אדני קבועים אצלנו בפה, קול ודיבור.

צדיק מושל פירושו שכשאנחנו מתנהגים לא יפה, אבא קצת כואב לו, אבל אם יש אחד שהוא ממש צח וטוב, אבא אוהב אותו, כשיש צדיק כמו משה רבינו, שכתוב בו 'כי מצאת חן בעיני' שיש לו נפש רוח נשמה חיה ויחידה, כי כדי להמשיך מדות הרחמים צריך בקיעה עליונה מבינה, צריך אחד שאוחז בזה, כשכולם קשורים, זה מה שה' רוצה, אתה צריך לברר למטה, ונותן לך יום כיפור בבח הצדיק. רבינו נותן לנו יוה"כ בכל יום, הסליחה והישועה נהיה בכל עת.

יש צדיק מושל, הוא מעלה את העבודה שלנו, וממשיך מדות הרחמים ומושל, נותן לך מוחין, לנו, אין כלים למוחין, אז הוא נותן נקודה, נקודה תמיד יכולין לקבל, יש לו מממשה להאיר לנו בלב תקוה, ברכה, והתחזקות. לשמוח בנקודות טובות. לדעת שה' איתי ואצלי, אני לא מפחד. ומתעורר לתשובה, יש לו עצה ללמד אותנו דרך הלימוד של רבינו, להגיד הרבה נורמלי בלי עצבים, וכן הרבה תהילים, לעשות עם הפה, תהילים וליקוטי תפילות. ותמיד רק בשמחה, כל היום רק בשמחה, תציית ותזכה.

כי הצדיק מושל, הוא מוציא אותך מהעצבות וכל הבעיות. וממתיק כל הדינים, אחרי מות שני בני אהרן בקרבנות לפני ה', נגמרו הדינים, הדינים נתבטלו ונגמרו.

הצדיק מושל,

שמע ה' קול יהודה, ואל עמו תביאנו, מביא את ההארה לכל אחד ואחד מעמו, יכול לחבר את המלכות. שזה קול יהודה, הקול של דיבור תשובה,

[ג] וּבְחִינָה זֹאת, הֵינּוּ "יוֹסֵף הָאֵלֹהִים", הוּא בְּחִינַת מְלָאכִים. כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (בְּכָל סֵפֶר קֶבֶלָה וּמוֹבָא בְּ"שְׁעֵי צִיּוֹן" בְּשֵׁעַר תִּקְוָה הַנֶּפֶשׁ) בְּרִית מְרֻבָּה לְיִסּוֹד, אֲשֶׁר הוּא שְׁלֹו בְּנִקּוּד מְלָאכִים. כִּי הַמְּלָאכִים הֵאֱוִיתוּ

צדיקים מופלגים, הן אמת שיש הרבה צדיקים, כולם מתוקים, הלוואי שיהיה שלום ואחדות. רבינו גילה דבר ידוע שיש צדיקים שמשיגים מדות הרחמים, בכוחם לתת דרך של חיים שמחה וחיות ותקוה, ולהוציא אותנו משאול תחתית. ובכוחם לגלות אתם תהיו לי ממלכת כהנים, אתה מלך, יש אהבה קדושה שאתה יכול לעורר, ממלכת כהנים וגוי קדוש, אתה יכול לקבל קדושה בכל מקום שאתה נמצא, קודש ישראל לה' ראשית תבואתו.

רבינו פותח את המאמר

[א] כְּתִיב (תְּהִלִּים ס"ט): "חֲרָפָה שְׂבָרָה לְבִי", הֵינּוּ הַחֲרָפוֹת וּבְזִיוּנוֹת שׁוֹבְרִין לְבֹ שֶׁל אָדָם. וְהַתְקוּן הוּא, עַל יְדֵי שְׂמֻקְשָׁר אֶת לְבֹ לְהַנְקִידָה הַשִּׁינִי לְלִבּוֹ בְּעֵת הַזֹּאת, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְבַּטֵּל הַחֲרָפָה הַשּׁוֹרָה עַל לְבֹ:

[ב] כִּי הִנֵּה הַכָּל, שֶׁהַמְּשָׁלָה בִּיד הַצִּדִּיק לִפְעֻלַּת פְּעֻלֹת כְּרָצוֹנוֹ, כְּמוֹ שְׂדֵרְשׁוֹ חֲכָמִינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרָכָה (מוֹעֵד קָטָן ט"ז): "צִדִּיק מוֹשֵׁל" וְכו' מִי מוֹשֵׁל בִּי צִדִּיק, וְזֶהוּ בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ב): "יוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט". וְהוּא שֶׁרֶשׁ כְּלָלִיּוֹת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהֵם הַעֲנָפִים שֶׁל הַמְּקַבְּלִים מִמֶּנּוּ: וְעַקֵּר הַמְּשָׁלָה, לְהַאִיר וּלְהַתְעוֹרֵר לָבָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים ל"ג): "שְׁמַע ה' קוֹל יְהוּדָה וְאֶל עַמּוֹ תִּבְיָאֶנּוּ", הֵינּוּ לְהַאִיר הָאֶרֶץ הַצִּדִּיק בְּעֲנָפָיו, הֵינּוּ בָּלָב יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ: "וְאֶל עַמּוֹ תִּבְיָאֶנּוּ":

אדם מלא חרפות, אין לו שקל, ואין חבר אחד שמסתכל עליו, וישקוני חומץ נותנים לי עוד קצת צער, רש מרור, עוד קצת מרירות. אהה מה יהיה.

אומר רבינו אתה יכול לתקן את כל זה בנקודה אחת ששייך בעת הזאת, יש נקודה של טוב, תתקשר לנקודה הזאת, נקודה אחת שה' אוהב ואתך, נקודה אחת של נקודות טובות, יש בי טוב, וה' כן איתי, יש לי תקוה ה' יעזור לי, זה מבטל כל הדמיונות.

ועיקר החרפה שלא יכול ללמוד ולהתפלל, יש לו ירידות ונפילות, ובקושי הרהור תשובה אחד, אהבות נפולות, ופחדים ובלבולים, וגאווה שהוא רוצה ולא מבין שזה גאווה, כואב לו הכל ולא מנצח, לא הולך שום דבר, צריך רחמים המתקת הדינים, יש נקודה ששייך ללב, נקודה אחת שאתה יכול, זהו הדרך לחיות בעוה"ז שאתה מושל על המצב, אפילו במצבים קשים, מתעלף, אין כח, תתעלף תנוח ותקום, תמיד תדע שאתה כן יכול,

יש אנשים שההתחלה שלהם זה 'אני לא יכול', זה טוב בשביל להתפטר מאנשים, אבל לא באמת כך, אדם צריך להיות עקשן כזה, אני הולך להיות שמח, אני הולך עם ה', שום דבר לא יזיז אותי, אפילו תהרוג אותי אני יקום, אני רוצה להיות שמח, אז יש לאדם תקוה. כי עיקר העצה של היצה"ר הוא חלישות הדעת, לוקח את הכוחות, ובכל יום נדמה לו שאין לו יכולת להתפלל וללמוד. המצב הידוע הזה.

מי מדבר מזה, רבינו, הוא יורד למציאות בכל מה שיכול לעבור על האדם, נותן עצות, אם אתה לא יכול ללמוד ככה, תגיד בפה, תפילות. והעיקר לשמור על הזמן, תעשה, תקפץ לדברים פשוטים עם הפה, הפה זה הרפואה של האדם, תפילה, תדבר עם ה', תבקש סליחה, תתאנח אוי

דרכי נועם

הבן בחכמה חכם בבינה, א' חכמה בינה הזה הוא י' ו', שנהיה מלאפום.

המאמר הזה מדבר מהנושא הזה שהצדיק באמת מושל על השבירה לגמרי, לקח את השבירה והעלה כ"כ הרבה נחת רוח מהעולם, הוא תיקן הכל ואין לו שום פגם, ונתדבק בקודש, לכן הוא מושל שהוא מכניס כאן מדות הרחמים לעולם, וזהו תיקון השבירה, כ' יהשכמה הוא שאנו צריכים לתקן, ומי יתקן אותנו, יש לצדיק ממשלה לתקן את הכל, לפעול סליחה ומחילה, ולתת לך עצה ועוזר לך ונותן לך כל הרפואות וישועות. ויהיה ניסים ונפלאות, אין טבע כלל.

הצדיק מושל, הטבע לא מושל, אם אתה שבור ורצוץ בלי כח, יהיה לך חיות חדש, תתדבק בצדיק, ג' בחינות דיבור, אחד להתדבק בדיבור של הצדיק, לחפש לחשוב על זה, השני לדבר לבד עם ה', השלישי לדאוג אחד לשני ביחד, חברים, לא לבד. כשיש נקודת הרב, נקודת עצמו, אבל כדי לתקן צריך נקודת חבר, לא להיות לבד. תבא, תחיה את השני, תאיר לו את הטוב שלך, תלמדו ביחד, תדברו ביחד, אם לא מדברים ביחד, אין מנין, אין אנשים, אין עצה, אין חיזוק, החיזוק בא כשאדם מוסר נפשו בשביל האמת, שיהיה עבודת ה'. צריך למסור את נפש לעבודת ה'.

רבינו יש לו את הכח הזה, תורת משה רבינו, לזאת אנו סופרים ספירה, יצאנו ממצרים נהיה פה, יצאנו מהגלות, הנה בימי הספירה מתקנים את השבירה, חרפה שברה, שובר את הלב בבושה לפני ה' איפה אני מונח, מתבייש לפניו ית', לא יכול לעשות כלום אבל אני מתבייש, שופך דמי, שופך את עצמי לפני ה', זהו דיבור של תשובה, מדבר בפה.

ומעורר את הספירה שבכל יום, הוא כח הצדיק שמאיר בכל יום, והנה יש הארה של מוחין נפלאים, כמו יו"ט שבת, הארת חג, מוחין גדולים, ספירה אחת כמו ליל שבת, ספירה אחד כמו שבת בבוקר, היום נצח שבנצח, נצחתי ואנצח, הדעת מתחלק,

ואדם נמצא במצב שלא מרגיש את זה, רק מאמין בספירה, מצות ספירה זה אמונת צדיקים, אני סופר ואני שם, אם מרגיש רק את עצמו, לא שם, תפתח את הפה ואתה במקום אחר, כי צדיק מושל ע"י הפה, כי קדושתו נקרא מלאפום,

כי שפע מלמעלה הוא י', כתר, למעלה מהאותיות, בחי' חולם, נקודת החיות אלקות שיוצר, אח"כ החיות הזה נכנס לתפארת, לאמצע, לו', ושם הוא מתפשט, יסוד, והיסוד יש לו שפע, שזה צדיק מושל, י' ו' זה שהי' נכנס בו', י' זה למעלה מהדיבור, ו' זה בינה, האותיות באים לבינה, ויש י' באמצע הו' ומתחבר, יש מלא פום, יש דרך לדבר. וממשיכין את החולם, כי מלא פום כתוב בספרים שזה חולם, ויש בלבול בספרי דקדוק ישנים, רש"י, רשב"ם אומר במ"א שמלאפום זה חולם כי פותחים את הפה גדול בחולם.

הפה של הצדיק בשלימות פירושו שיש ענין יחוד קוב"ה ושכינתיה, ח"ך וגרון, אדם השלם תיקן את האותיות כל החיים, יש לו כלים, הוא תיקן את התורה, בשלימות.

כשאנו מקיימים את התורה אנו מושלים על הבריאה, התורה מושל, כשאתה מדבר דברי תורה, אתה אוזן בבריאה, זה מתגלה ע"י שהצדיק מעלה ועושה את

מלא פום, להורות, שכלי השפע, הינו הפה של הצדיק, הוא מלא מאלקות של השם יתברך.

שורוק ומלאפום זה ניקוד שוה, יש חולם למעלה, ויש למטה מהאותיות, אחד יש באמצע, מלאפום, הענין הזה נוגע באור אין סוף, מאדם קדמון, עקודים נקודים, כי שורש השפע שבא לעולם בא מכתר דעקודים, נקודה למעלה שנקרא חולם, שזה מלא פה, כי חולם אומרים בפה פתוח מלא,

האשכזים קוראים לזה מלאפום, ויש שורוק, ויש קובוץ,

כלל הדבר שהפה של הצדיק מלא באלקות, מלא פה, הניקוד הזה שזה מלאפום הוא ו' עם י', י' נקודה זה אור החכמה, ו' זה אור הבינה, הצדיק יוסף הוא השליט, יכול להמשיך את האור למטה, חיריק, לאמלא על תתאין.

יש ניקוד שנקרא מלאפום והצדיק הוא מושל, כי הפה שלו מלא מאלקות.

כי לכאורה קשה, למה אנו צריכין לתפלה, והשם יתברך יודע מחשבות. אבל מחמת שהדיבור הוא כלי השפע, שבהם מקבלין השפע. כמו שכתוב (דברים א'): "ויברך אתכם באשר דבר לכם", הינו לפי הדיבור בן השפע. אם הדיבור הינו הכלי השפע הוא בשלמות ובמלואה, אזי יכולין לקבל בהם רב שפע. והדיבורים של הצדיק, בודאי הוא בשלמות ובמלואה, לכן יכול להמשיך השפע לישראל. ועל ידי זה נקרא בחינת מלא פום, להורות שהפה שלו במלואה ובשלמות:

ה' יודע מחשבות, ובאמת תמיד רוצה לרחם ולעזור לנו, אלא שאין לנו כלים לקבל את השפע, אם אתה מתבודד ומדבר לה', אפילו יושן ולא יודע מה אתה מדבר, אבל הדיבור הוא הכלים, לכן צריך לציית לרבינו, אין דברים כאלה בעולם, רבינו אומר אני פועל את זה, כי הוא יכול לעורר את מלא פום, את מדות הרחמים למעלה.

הענין מבואר בהמשך באות ז', הענין של הענין, שהיה שבירת הכלים, שזה כל מה שאנו נמצאים כאן בעולם שהוא טבע, ובאמת ה' לבדו מחיה ומהוה את הכל, אין עוד מלבדו, אין שום דבר חוץ ממנו, איך יש עבירות ודברים, למה שלחו אותי לכאן, הכל ברור בכתבי האריז"ל, זה דבר פשוט אלא שתמיד נשאר קושיא לבלבל.

ה' עשה שבירת הכלים וזה גרם שיש יסוד העפר, יש, מתחיל מעולם העשיה גלגלים, ישות, ובתוך זה יש ז' מדות, ויש באדם ז' מדות, אהבות ויראות, כמו בהמה, פחדים, ועצבות. ונדמה שצריך לעזור להקב"ה לדאוג, והוא מתפעל מכל שטות, ולא מהקב"ה, אין לו התפארות וחיות. גדולת ה' לא מדבר אליו, יש לו רק התפארות מעצמו, גאווה וישות, נצח, מנצחים אותי, הוד אין לי חן, יסוד אין תענוג דקדושה, אלא תענוגים אחרים ה' ירחם, ומלכות אין אמונה.

זהו חרפה שברה, שבירת הכלים נמצא בלב, שברה לבי, אין קבלת התורה, הכל נשבר. השי"ת ברא את הבריאה הזאת כדי שיהיו בני אדם, ואנחנו נתקן את זה, איך נתקן, ע"י שעושים ברכות ומדברים דברי תורה, ומחשבה טובה, והפה הוא הגילוי למעשה.

לכן צריך מעשה אכילה, לקשר, ויש מצוות מעשיות בכל דבר, דיבור הברכה, ומחשבה מחבר לא' אלופו של עולם,

יש לנו ציצית וזקן ופיאות, מלא מצוות כרימון, ע"י כל מצוה עמך כולם צדיקים, כלומר שיש לך את הכח, אלא הבעיה שאתה לא רואה את הכח, ממש ממש גמור, בטריה נגמרה, אין כח להתפלל, ולקום. ובאמת זה דמיון, כאילו אין כח להיות בשמחה. אין כח להתפלל ערבית ולספור ספירה, להחיות את עצמו, וללמוד שיעורים, אין כח, במה כן יש לך כח, לשתות ולאכול? גם זה בקושי, אבל זה מה שאתה כן עושה, בלי כוונות.

ההתפארות שיש ממך, זה חיות העולם, הצדיק וכלל ישראל, זה כח השלימות ומי שעושה את השלימות. אנו עובדים את ה' מתוך המקום שצריך לברר ולתקן, צדיק מושל, וזה תמיד עובד בכל יום, כי אנו מקשרים את המצוות שלנו לצדיקים, הנשמה היא אחד בעצם,

ומה יהיה איתי? יש התפארות, יש גוויין סגיאין שנכללין זה בזה, יש צבעים ונהיה צבע חדש וואו, התפארות, כמו משכן, כל אחד הביא את הגוון שלי, אחד מאיר ומכה בשני, דיבורים של חיות זה עם זה.

רבינו גילה דרך לדבר בעבודת ה', בדרך כלל אין מי שמדבר עבודת ה', רק משגיח או בעל מוסר, רבינו אומר שכל אחד צריך לדבר עם חבירו, כדי שיהיה לך חיות. תדבר איזה דיבור של רבינו, איזה התחזקות. תקרא דברי רבינו, זה יאיר לך, אח"כ תאיר לשני, ואז זה מתגלה.

קיבוץ של רבינו עיקרו בכל יום, קיבוץ ר"ה מתקן את כל השנה, גבוה מאד מאד, לתקן את כל הדינים בחודש השביעי לעשות יוה"כ, לבטל את הדינים הקשים, קיבוץ של רבינו לקבץ הנדחים ולגלות כבוד ה' בעולם, אבל אמיתות הקיבוץ הוא בכל יום, לעבוד את ה' בכל יום, להחיות את זה, אם לא עושים את זה, משיח לא בא. לכן עובר עליך, אין לך מוסדות, לא עשית אז אין לך, בכל מקום בעולם עושים, אצל רבינו זה חיוב, ולכן זה לא קיים.

צריך למסור את הנפש

. וְזֶה פְּרוּשׁ (תְּהִלִּים קי"ד): "יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלוֹתָיו"

בצאת ישראל ממצרים, יצאנו מהקליפות, יודעים שהזבל הרע הזה לא שייך אלי, קדושים תהיו כי קדוש אני, אני מבטיח לך שתהיה קדוש, כי הנשמה שלך חלק אלוה ממעל, בוודאי תזכה למאס ברע ולמאס בעצבות ותחיה חיים טובים ושמים הכי טוב שבעולם, האושר המקווה, יותר מכל מלכים ורוזנים שבעולם, תהיה בשמחה, אנחנו עם ה'.

ישראל ממשלותיו, מושלים בכל העולמות. כי מבררים וגורמים מלאפום, ממשיכים את האור העליון, האין בתוך בחי' חכמה, ובינה, והבינה מתפשט לצדיק ואנו מקבלים שפע, אנו מושלים, ישראל ממשלותיו, מתי מושלים כשישראל ביחד.

ההופכים הצור אגם מים, אפשר להפוך ראש אבן, למעין מים כשמתחזקים ביחד. הים ראה וינס, הסט"א רועש כים, הירדן זה קליפה נגה, הרים זה בעיות דינים, צאן זה יחוד וקוב"ה מעבודת שלנו, בית יעקב מעם לועז שאין דיבור אין פה.

בצאת ישראל ממצרים נהיה פה סח, וזה מה שאנו בונים

התיקון, ואתה ממילא פועל בעולמות עליונים, מתי זה יפעל למטה, כשתתבודד בדיבורים, אם אתה לא מדבר, נפלת לחכמולוגיה, חכם של חלם, אין לך כלום. לא עשית כלים. אבל הצדיק יש לו את הכלים.

צדיק מושל, הוא תיקן את הכל ויכול להמשיך עליך חיות ותקוה, וממשיך מדות הרחמים עליונים שבהם יצאנו ממצרים.

בספירת העומר מעוררים את זה לאחר שלוקחים מאיתנו את הכלים ואומרים לנו תעשה לבד כלים, עומד בבושה ואנחה לפני ה', בספירה, ואז הצדיק מתעורר שיש כח מתקן. יש יום כיפור בעולם, יש דרך לצאת.

בהמשך המאמר מבאר, שכלי החסד שנפל, זה היה עיקר השבירה, שבירת כלי החסד לבריאה, שיש בלב של האדם אהבות נפולות, הכלי נפל, אבל האור של חסד נשאר ביסוד, זהו צדיק מושל, כי הוא מלאפום יכול להמשיך אור עליון לתוך החיות, כך נעשה חיות ליסוד, כי הוא בכל פעם ממשיך מהשי"ת חיות חדש, כי הוא צדיק יסוד עולם, ממשיך לך קדושה, מוציא אותך מהקליפות, הנשמה שלך קודש, ה' כן רוצה אותך, הוא איתך ואצלך, אתה יכול להחיות את עצמך, יש לך נקודות של טוב, תשכח מהבעיות שלך, תראה את האמת שה' מתפאר איתך

המלאפום הוא חג"ת שמאיר ליסוד, וכך נהיה צדיק יסוד עולם, ויוסף הוא השליט.

[ד] וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת "צִדִּיק מוֹשֵׁל" נִשְׁהָא בְּחִינַת מְלָא פִּינִס, כְּמוֹ נִשְׁכָּתֵב (יִשְׁעִיָּה ס'): "וְעַמּוֹ (יִשְׂרָאֵל) כָּלֶם צִדִּיקִים".

יש לך תחנת כח אדיר מאד, הצדיק, תקח משם, כי זה המציאות אמיתית. ה' ברא את העולם ונהיה הסתרה, כי נתנו לך עבודה, מי יציל אותך, הצדיקים, כמשה רבינו שהוציאנו ממצרים, ככוחו דרשב"י, המבואר בזוה"ק, אלא שעתידיה תורה שתשתכח מישראל, אדם שוכח את התורה, אדם לא יודע שהתורה נותן חיות, לא יודע שצ"ל תמיד בקי בשוב, לדעת שה' תמיד מקבל ממני כבוד ומשתעשע איתי, שכחתי דרכי עבודת ה', ואיך לעלות להשגות אלקות לחשוב מה', מבלבלים אותך, לא נותנים לך לעשות את זה, זה העולם, צריך לבנות ביחד

כשאנשים ביחד מתחזקים ללכת ביחד, יש אור הצדיק, יש מאיפה לקבל, וזה לא יכול להיות בעולם אם כל אחד לבד, וזש"כ שכל אחד מישראל יש בו צדיק מושל, יש ממך התפארות כזאת, יש בך בחינת מלאפום, אתה יכול להמשיך אור אלקי רחמי ה', לתוך בינה, לתוך פה, להבין שה' כן איתי, לבטל את החרפה והבושה, להמשיך את החסד לתוך הלב השבור. והנה אתה כן יכול להמשיך חכמה בינה לתוך המצב שלי, קצת שכל, קצת התחזקות, אור של אמת שה' נמצא תמיד, שלח אותך לכאן ותמיד יש לך כח ללמוד ולהתפלל ולהיות בשמחה, ויהיה לך פרנסה ורפואה שלימה, יש לך כח לקבל את הכוחות האלה, כל ההשפעות הטובות. כי ה' רחום וחנון.

למה זה לא הגיע אליך, אין טבע אלא שיש דין, לכן תתדבק בצדיק הוא מבטל את הדין, ותתדבק בו ע"י בחינת מלא פום שיש לכל אחד, כי עמך כולם צדיקים. לכל אחד יש מצות מילה, ויש לנו הרבה מצוות, ואנו דבוקים בה' באמת,

דרכי נועם

יש לו כח, צדיק מושל, הוא באמת פועל למעלה שה' אוהב אותך ואתה נכלל באהבה לה', נתן לך מצוות וקרה ואהבה לנצח, וכן מועיל תושבה על העבר, וכך תחזיק מעמד לשוב בתשובה ולדבר לה', רבינו מלא פוס, הוא מסדר ומתקן את זה.

אבל איך אנו יכולים להרגיש את זה? בעוה"ז הרגש מתגלה כאשר לוקחים אור קטן ומעלים אותו, ניצוץ אחד נעשה שתי נצוצות להדליק את האש, כששני חברים כל אחד מאיר לשני, תסתכל שה' כן נמצא בעולם, וכך נהיה אדם אחר לגמרי.

אדם שבור, תטייל בחוץ תדבר עם אנשים, אפילו דברים בטלים, הוא יתעורר, כי באמת כל מה שמדברים זה מילתא דשטותא, אבל בתוך כדי אתה שוכח את העצבים ואת הבעיות, לדבר סתם דברים, לא רציני שהעולם הולך להחריב, תדבר סתם, זה מאיר לך מוחין שאתה רואה נקודה של חסד, כשמדברים יפה אחד לשני, זה החיות הכי גדול שיש לאדם, כי ההוא רואה שאני טוב, ואתה רואה בשני שהוא טוב, זה ממשיך את הכח של תיקון,

כח התיקון הוא אור מ"ה החדש, שהצדיק פועל, להעלות את התפילה שלנו, בקושי לומידם ומתפללים, והצדיק מעלה למעלה ופועל סליחה ומחילה לפי מה שאדם מדבר, הצדיק פועל כלים שלמים, אבל כדי להחיות את עצמך, לקבל את ההתעוררות שיהיה אצלך ממשלה, זה רק ע"י חברים שמאירים זה בזה. וזה ע"י שלומדים ספרי הצדיק, ומעוררים נקודות חידוש כזה וחידוש של זה, וכך מתנוצץ ביחד.

וכל זה צריך לקבל מחברים, פעם היה דבר כזה, שמעתי מארכיאולוג שחפר ומצא שפעם היו חברים, אח"כ אמרו לו שזה טעות. באמת יש גם עכשיו חברים.

מקבלין דין מן דין התעוררות, אל תהיה בטלן אל תהיה שבור, כי יש רבי שאומר שאם אתה שבור, נהיה חושך בכל העולמות, נכבה החשמל, אתה חייב להחיות את עצמך, כי השמחה זה אמונה, שמחה זה עולם הבינה, עולם הדיבור נפתח, כי מרוב עצבות כבידות ויאוש אין דיבור, תעשה הכל שיהיה דיבור, וכך תקבל התעוררות.

ומקבלין דין מן דין, המלאכים מביאים השפע, וכל הכח שלהם שמקבלים זה מזה, אומרים קדוש וכו', המשכת הדעת, יש הרבה סוגי תיקונים שנעשה בקדוש וכו', יותר מעשר עינים, זה ממשיך דעת וזה ממשיך אמונה, כל מלאך עושה את שליחותו, להמשיך שפע, והם מתפעלים ומקבלים וממשיכים את הדעת, הדעת נבנה ע"י אנשים שמקבלים זה מזה כמו מלאכים. הם בחוץ בעולם בריאה למטה שאין שם חיות ממש, ותיקון עולם המלאכים שאנו מקבלים זה מזה, ואז מאיר גם יסוד צדיק.

אנו כמו המלאכים האלה, רוצים לעבוד את ה', וכל אחד עושה שליחות שלו. ומתחזקים ביחד.

פי קדם מפת תורה ה'יה הממשלה ביד השם יתברך, כי למעשה ה' עושה הכל לבד, יש ידיעה בחירה, באמת הכל ידיעה, אבל צריך לדעת שמעבשיו הכל בחירה, זהו אמונה, שה' מחיה את הכל, באמת הכל בחירה, כי תיקון העולם תלוי בך, ואח"כ הכל ידיעה, ולא שואלים על הסתירה הזאת

קודם מתן תורה, לפני המציאות שאני צריך לתקן שהכל

עכשיו בספירה כח הפה, אומרים היום יום, זהו, דברתי לה', תעשה את זה, תגיד תיקון הכללי בכל יום, תגיד תהילים ולקוטי תפילות. רבינו הזהיר אותנו להיות דבוק בתורה, משניות גמרא לקוטי הלכות, וכן לשמוע שיעורים, שומע כדיבור, העיקר לא לעמוד ריק, אבל בלי עצבים, לדבר יפה, אם אתה לא לומד, תעשה בעצבים, להדליק את המנוע ברוממממ. אבל אח"כ רגוע, וככה מצליחים

תורה זה רפואה, תורה זה מוחין, זה הכח של ישראל למשול.

ה'ינו ימי מושל בי צדיק'. כי יש בכל אחד מישראל, דבר יקר שהוא בחינת נקודה, מה שאין בחברו. כמעשה דאביי ואבא אמנא (תענית כ"א:), שהשיבו לו, לא מצית למעבד קעבדא דאבא אמנא וכו'. ובחינה הזאת שיש בו יותר מחברו, הוא משפיע ומאיר ומעורר לב חברו, וחברו צריך לקבל התעוררותו ובחינה הזאת ממנו, כמו שכתוב (ב) ומקבלין דין מן דין:

כל אדם בעולם הוא משהו אחר, יש אחד שנכשל בתאווה ושתה מים בלי דביקות, כבר שבור כל החיים, לכן תלמידי בעש"ט לא שותים מים, אין תאווה כמו מים, יש אחד שאם הוא הניח תפילין בין שקיעה לרבינו תם צריך לרקוד עד לשמים, עשה את זה במסירות נפש, וה' צוחק, לא יודע אם יצא ידי חובתו אבל עשה מסירות נפש, ניגן בכינור ביום כיפור עם הארץ, אבל עשה מסירות נפש, יש אנשים שלא הולך להם, אם יתחזקו וידברו לה', יצליחו, אבל ההתחלה קשה.

אבא אומנא עשה דבר של צניעות, זה היה חידוש גדול, הוא גילה צניעות בעולם, אביי זה כל התורה כולה, א"ב"י, אומרים שלום מן השמים לאביי, פעם בשבוע בלבד, ואבא אומנא כל יום, כי הנחת רוח שהוא עושה לה', אין אף אחד בעולם שעושה, מתוך הקושי שעובר עליו

אם אתה לא רוצה לחשוב ככה, בסדר תהיה שבור. הרי הצדיק מזהיר אותך להחיות את עצמך בנקודה אחת של טוב, זה יחיה אותך ויביא לך כל הברכות. צריך לחשוב על זה, לדבר על זה, וככה זה בתורה ותפילה, רק להסתכל מה שכן זכיתי. נכון שצריך לשוב בתשובה ולתקן, אבל לא להשבר, לא להסתכל על מה שאין, רק להסתכל על מה שיש, כי אתה מושל על העולם, אתה מתקן את כל העולמות, זה העבודה שלך, זה מה שיש לך.

מתי זה מאיר, רק כששתי אנשים מדברים ביחד, כי צריך שיהיה צדיק מושל, הממשלה מתעורר כאשר אחד רואה בשני שיש בו טוב, בעצמך קשה לך לעורר את זה, אתה כן רואה את זה כשאתה רואה שהשני יש לו נקודה טובה, אתה שבור ורצוץ, פתאום אתה רואה מישהו עשה מסירות נפש, רואה שגם לך יש מסירות נפש, ואפילו אם הוא רחוק מאד, אתה רואה גווינ' נהירין, נקודה של צדיק, כך מתגלה לך האור של רבינו.

כשבאים ביחד לדבר בכל יום באהבה ושלום, לחזור למה שרבינו הזהיר אותנו לבא ביחד, ובזה תלוי כל ההתחזקות, הכל תלוי בזה.

אביי לא יכל לעשות דבר שעשה אבא אומנא, וכן לכל אחד יש נקודה,

למה אתה כמו עכבר מת בלי כח לזוז, כי אתה צריך לקבל מהחבר שלך שפע ולא קבלת. הצדיק יכול להשפיע לך, כן,

דרכי נועם

כשיש שני חברים ביחד, כל אחד רואה שרצון ה' אצל חבירו, מתעורר שאנו יהודים, אנו שולטים בעולם, אנו עם ה'.

וְזֶהוּ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ (ירושלמי ראש השנה פ"א): "רבות עשית אתה ה' אלקי", קדם מתן תורה. ואחר מתן תורה, נפלאותיך ומחשבותיך אלינו. הינו שהכל בידינו:

אתה ה' עשית פלא הזה שהמחשבות שלך אלינו.

רבות עשית, קודם מתן תורה עשית פלאות, עשית את העולם.

כך מחלק בירושלמי שקודם מתן תורה 'עשית אתה', אחר מתן תורה 'אלינו', וממילא אין יאוש, הכל תלוי בידך, תזוז, תקח חצי שעה תאמר תהילים, גם גמרא ולקוטי הלכות

הזמן יקר מאד, הכל בידך, וואו, תעשה, יהיה פרנסה ויהיה בריאות ויהיה הכל, תבקש כל יום סליחה חצי שעה, תדבר לה', כי הכל בידך.

אדם צריך להזהר לומר שהכל בידיים שלי, אני כן יכול, עי"ז נכנס לקביעות של תפילה, ולקדש כל דבר בקדושה וטהרה, כי יודע שאני כן יכול, בלי זה נהיה יותר משוגע ועוד יותר טוב משוגע ועוד יותר טוב משוגע. עד אין סוף רח"ל. אנו רוצים שיהיה יותר טוב ויותר טוב בלי משוגע.

כי העולם תלוי בזה שאדם לא מתייאש, זהו ספירת העומר, אני סופר, אזכה לזה בוודאי, לא רוצה להיות משוגע בלי חיות. כי ה' כן רוצה אותי, רוצה להעלות את השכינה, אני כן יכול לתקן, אל תתייאש כרצון יצרך.

וְזֶהוּ (תהלים פ"א): "אנכי ה' אלקיך המעלה מארץ מצרים", הינו קדם מתן תורה, היה הכל אנכי.

יצאנו ממצרים, ה' גילה אלקותו ית', גילה השגחה בעולם, גילה נפלאותיו, בני בכורי ישראל, גילה את המציאות שאין טבע, קודם מתן תורה הכל אנכי, זהו יו"ט פסח, אתערותא דלעילא, אבל אח"כ, כשאנו סופרים עכשיו להמשיך מתן תורה לתוך הבריאה, הדבר שה' עושה לבד, להמשיכו לתוך טבע, אין תיקון העולמות כי אנו בונים העולמות עכשיו, לא מרגישים את זה, אילו היינו מרגישים היה הכל אלוהי, מי שתופס באור הספירה שביום זה, מרגיש יו"ט ממש.

ואחר מתן תורה, "הרחב פיך ואמלאהו", זה בחינת מלאפום. שהוא בחינת "יוסף הוא השליט", הינו מי מושל ב', הינו שהשפע הוא לפי הרחבת הפה, ולפי כלי הדבור, כל אחד לפי בחינתו:

בפה שלך אתה מעורר אור התיקון, מ"ה החדש, תדבר דברי רבינו, תדבר עם חברים תמצא את הנקודה, בחי' מלאפום,

ולפי כלי הדיבור כל אחד לפי בחינתו, הצדיק לפי בחינתו, ואנחנו במצב שלנו אפילו עד שאול תחתית, אתה כן יכול.

וכן מבואר בתורה ח', שיש לפעמים שאדם לא יכול לדבר לה', יקר גנוחי ונוה של איש הישראלי, גנוחי זה אההו, נוח זה אהההה, שוכב במיטה בלי כח, הולך לישון, רוצה לשוב בתשובה, תתאנח, אההי אההי, עי"ז אתה פועל עכשיו יום כיפור, י"ג מדות של רחמים, אך אפיים, סליחה ומחילה, למה, כי אתה דבוק אל הצדיק.

תלוי בי, בכל מחשבה כל דיבור מתקן ומתקן, וואו, נורא ואיום מה שאנו צריכים לתקן, אבל קודם מתן תורה הכל ביד ה'.

יצאנו ממצרים ואנו סופרים לקבל את התורה, מה זה קבלת התורה שאנחנו נעשה, ה' ברא את העולם שאנחנו נעשה, כח הצדיק זה לתקן מה שאנחנו עושים.

ואחר מתן תורה נתן הממשלה ליד כל ישראל, כל אחד לפי בחינתו.

הממשלה עצמינו יכולים לשוב בתשובה, יכולים לפעול שפע ברכה, רפואות וישועות, ניסים ונפלאות וכל טוב

כי אותיות התורה הם התלבשות רצונו של השם יתברך, כי רצונו של השם יתברך שהמציאות יהיו כן.

רבינו מסביר משל, מה זה שה' נתן את כל העולמות אצלינו, בידיים שלנו.

עיקר עבודת האדם הוא תורה, התורה הוא אותיות, בתורה ותפילה נמשך חיות אלקות. האותיות היה בהם שבירת הכלים, אותיות הדיבור, אותיות התורה הם התלבשות רצונו ית',

למשל מציאת תפילין, היה רצונו שיהיה בארבע פרשיות ובתים של עור ולא של כסף, כי כן רצונו, נמצא שרצונו מלבש בכל התורה. ועכשיו שהתורה מסורה בידינו, גם הרצון של השם יתברך מסורה בידינו. שאנו מושגין כביכול להיות רצונו כפי רצוננו, וזה בחינת "ישאל ממשלותיו" כנ"ל:

ה' רצה שערות של פיאות וזקן, לא זקן תיש, אלא זקן קדוש של יהודי, אסור להוריד שער, וכן בית כנסת, ארון קודש, זה קדוש, חבר, יהודי שומר מצוות, אהה זה דבר קדוש, זה רצונו ית'. מתלבש.

רצון ה' מחיה את הכל, כביכול אור הרצון זה ה' של המלאפום, צדיק ממשלותיו, שורש הרצון, וזה נמצא בכל יהודי ע"י המצוות, כי אורייתא וקוב"ה וישראל חד.

ועכשיו שהתורה מסורה בידינו, הרצון של ה' לבוא את העולם מסור עתה בידינו לתקן את העולם, לכן תדבר לה' 'רבונו של עולם אני רוצה, רבונו של עולם סליחה', וכן תקרא אותיות התורה.

אנו קוראים היום פרשת יוה"כ, בפ' אחרי מות, כשקוראים את זה זה כמו שעשינו את זה, כשלומדים מתעורר התיקון הזה, כן, כי אני אומר רצון ה' בפה, אתה מעורר רצון ה' אצלך.

וזהו ישראל ממשלותיו, לכן אם אתה מתחזק לדבר בדברי תורה בפה שלך, יש לך נקודה שלך בבחינת צדיק מושל, כי הרצון של ה', כמו שהצדיק פועל יו"ט, חכמה בינה שנמשך בהמשך לתפארת ואח"כ ליוסף הוא השליט, שיש לך שליטה, ולא טועה לומר שאני לא יכול להתגבר ולא לחטוא העבירה זאת, רח"ל, כן יכול להתגבר, כן יכול להתפלל, תתדבק אל הרבי, תשמח עם המצוות ותדע שזה רצון ה'.

זהו קדושת הדיבור, החכמה שמאיר בבינה, מעורר כלליות התורה, הרצון של ה' אצלך, פתאום אתה יכול לפעול ממשלותיו. וצריך להאמין בזה.

דרכי נועם

לקוטי תניינא סימן קיז – יום ה' פרשת אחו"ק תשפה, אור ב"ו לעומר.

השיחה הזאת הייתי לומד עם רבי שמעון שפירא ז"ל, לפני כחמישים שנה, הוא שאל אותי באיזה תורה זה כתוב, פעם בשנה הייתי לומד איתו תורה זאת ותורה ע"ב, כפי הנראה היה לו בעיות והיה צריך להתחזק, אח"כ היה הולך להתגלטש על המדרגות, צוואה של רבי שמואל, שפעם אחת ביום צריך להתגלטש במדרגות של השוהל, צריך לדעת איך לעשות את זה. זה עיקר העצה בעולם, מילתא דשטותא.

מה שמבלבל את האדם, אין עם מי לדבר מבלבולים, יהודי חרדי חסיד, אין לו בלבולים, ומי שיש לו בלבולים שילך מפה, אבל רבינו הקדוש, דער הייליגער הייליגער הייליגער רבי, הוא מטפל בכל יהודי שרוצה לקיים קדושים תהיו, ונמלמד אותו שלא יתייאש. בכל ענייני הקדושה, תאוות אכילה, לבא ליראה קדושה ודביקות. כל מי שנכנס לזה. עובר עליו שהוא רואה שאינו זוכה למה שהיה רוצה לזכות. ובדבר הזה אין מי שיתעניין בזה, רק אדם בעצמו ממורמר, הוא חושב שעובר עליו, ושואל תמיד האם בכל יום צריך להתחיל מחדש, נכון, לאף אחד זה לא מעניין, רק לרבינו, כפי הנראה שרבינו רוצה לבנות את השכינה ובית המקדש, רבינו צריך אותי, כן, הוא היחיד שמבין שצריך אותי. ולכן הוא נכנס למעשיות שלנו, ומדבר איתנו עניינים כאלה שמדבר כאן

זהו יסוד כח של אדם להכנס לעבודת ה', רבי שרוצה להכניס אותנו בעבודת ה', יש זמן בעבודת ה' שה' עוזר שזה הולך טוב, ואתהלך ברחבה, יש הצלחה, זמן שאדם מצליח לבנות סדר עבודת לילה, חצות, התבודדות, שחרית אהה, ממש מרגיש אלקות, אלקות ממש, מוראדיג, וסדר היום בלימוד התורה, מוראדיג, וזוכה להשגות אלקות ודביקות. מסתמא כל אחד זוכה לזה, יש זמן שהולך טוב, אשרי מי שזכה לאיזה שנה אחת בחיים ככה, אשרי מי שיש לו חלקים גדולים שבשנה שהוא זוכה לזה.

במאמר זה רבינו אומר, אשרי מי שלא נופל, ותמיד הוא במצב של עבודת ה', אפילו בשאל תחתית כשעובר עליו מאד מאד מאד קשה, כמעט שכנה דומה נפשי, לא יכול לפתוח את הפה לומר דיבור אחד דקדושה, לא יכול לפתוח ספר מרוב עצבים טרדות ובהלה ובריאות. ומרגיש רחוק ואין לו שום התעוררות, יש קצת רצון אבל אין כח, לא יכול.

בקיצור הולכים למושב זקנים, מה עושים שם, רק אוכלים ויושנים, רבי לוי יצחק היה אומר לי, אתה עוד תראה כשלעת זקנה מאד קשה, הוא היה אדם בריא, אמר לי שלעת זקנה קשה מאד, קשה יותר להיות אברך שהוא יותר מבוגר ממתושלח, מרוב שברון לבו.

יש ברסלבר, רוצה עבודת ה', יש זמן שבוער לה', ויש זמן שלא מצליח כלל, ואף אחד לא צריך אותך, רבינו אומר אני כן צריך אותך, ומבקש ממך שתשמע מה שהוא אומר לך, שתבין מה שמוכרח לעבור על אדם, אצל כל אחד באופן אחר, כל אחד הוא חידוש נורא אצל השי"ת, שהוא עדיין שומר שבת, חידוש נורא אצלו ית', שאתה עוד רוצה עבודת ה'. זה תענוגים ושעשעים גדולים ביותר אצלו ית'.

לא נשכנע, כי לא יאמינו לי, אבל אולי תשמע לקול רבינו, אולי בכל זאת. והרי אני רואה בחוש שרבינו יודע מה שעובר עלי, פעמים שמאיר אור גדול כזה, עומק כזה, גישמאק

וזהו והוא מגדל רחמנות ורחינות מהבורא יתברך שמו, שצמצם עצמו להיות הרוח חיים אצל הצדיקים, דהיינו שהם יקבלו הרוח חיים מהתורה, והם ממשיכין רוח חיים אל החסרונות ובהם מכפרין העוונות:

וכך מתבטלים כל הצרות והדינים, עשו והדינים והעצבים הולכים ומתבטלים, ואח"כ צריך לברר הטוב מן הרע.

וזהו בחינת שלש עשרה מדות (שמות ל"ד): "ה' ה' אל רחום ורחמן ארך אפים". 'אָרַךְ אֲפִים' הוא בחינת הרוח, שהוא מאריך רוחה, בחינת אֲנָחָה על החסרון

רבינו אומר גם שם על מלאפום, סוד ניקוד זה יש בו סתירות בספרי הניקוד וספה"ק.

וזהו בחינת מלאפום מלא פום. והענין, כי מלאפום הוא יוד ואו, והוא בחינת יו"ד מיני דפיקין, כנגד יו"ד הדברות.

היו"ד דופק ומחיה את העולם, אור דופק נגד חסרון, כל דופק הוא חסרון ואור, זה כנגד זה,

והדפק הוא על ידי הרוח, כידוע.

תכניס רוח חיים, תדבר לה' כמה שיכול.

ועל כן הם עשרה מיני דפיקין, כנגד עשרת הדברות, כי הרוח שהוא הדפק הוא בהתורה כפ"ל, והואו הוא בחינת המשכת הרוח. והינו מלאפום מלא פום כי על ידי המשכת הרוח נשלם החסרון, שזהו בחינת "הרחב פיה ואמלאהו" שנתמלא החסרון כפ"ל, שזהו בחינת מלאפום מלא פום כפ"ל:

הו' הוא הבינה שממש אותיות הדיבור יוצאים, ומזה מקבלים את הנקודה של עולם החיות

ועי"ז נשלם החסרון, כי ממשיך רוח חיים מדבר לה', כל הבריאה עומדת על הרוח, הנשימה, נמצאים במקום בלי רוח חיים, אין כח, תמשיך את הרוח חיים מהרבי, משה רבינו שהוציאנו ממצרים, הצדיקים שולטים, יש להם רוח חיים. תמשיך את זה ע"י פי ידבר חכמות, אם אתה מדבר תמשיך, אם לא, אומר רבינו בתורה ח', תתנחם, יש עצה.

ואם אתה רוצה באמת לגלות את זה, תדבר עם חברים ביחד, כי הכל ביד אנשים, לדבר ביחד עם חברים זה יותר קשה ממשיח שיבא, היום זה עיקר הנסיון, כי כשתדבר ביחד יתגלה הרוח חיים, מקבלין דין מן דין רוח חיים.

וזהו שדקדק: (תהלים פ"א): "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ הַמַּעֲלֶה מֵאֲרֶץ מִצְרָיִם", וְקָבַל הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם הָרוּחַ, וְאֵזִי דִקְא "הָרַחֵב פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ", בְּחִינַת מְלָאפּוּם כַּפ"ל, בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹן.

י' הדברות בתוך העולם הוא מלאפום, י עם ו', לשבר תוקף ההתנגדות, ולדעת שאני כן יכול, ולהמשיך את ה'אני לא יכול', ולהמשיך בכל יום חלק של יו"ט. הרחב פיה, ואמלאהו מלאפום, שלמות החסרון

ה' יעזור שנזכה להמשיך עלינו קדושת יוה"כ סליחה ומחילה, כח הקדושה וקרבת ה', ונראה בביאת משיח צדקנו בב"א.

בדיוק מה שחסר לו, שמא יהיה לו ירידה וכו', וכולם שואלים מה הפירוש, בתוס' יו"ט מדרש שמואל גם מביא ענין כזה, שהתורה מדברת שאם יש דרגה קדושה של סליחה ומחילה והתרוממות וקדושה גדולה ביוה"כ, שלימות כזה שכל העולמות תלויים בכה"ג אחד, איש אחד, זה בוודאי שהבעל דבר יפיל אותו. וכמ"ש בסוף אבות, עשרה ניסים שהיו, שהכה"ג היה טהור, איזה נס הוא זה, מה קרה לו, וכי איך מגיע לו לחשוב דבר כזה

ביאר החת"ס שמדובר בכה"ג הרשעים גמורים, נתנו להם ממון כדי להיות כה"ג, היה נס שבאותו יום עשה תשובה, ולמה הוא מת, כי התגבר היצר הרע עליו בסוף היום התחרט על התשובה ולכן מת. בערך כך ביאר החת"ס שהיה נס שלא חטא ביוה"כ עצמו. היה ציוני ששכר את הכה"ג, והיה נס שיצא מטומאתו ביום הכיפורים עצמו, היה יכו ללהיות צדיק גמור. זה הנס

ובמדרש שמואל ותויו"ט מזכיר מה שרבינו אומר כאן, ורבינו ממשיך שזה נס בכל יום לכל אדם, כשאתה נכנס לעבודת ה' והתבודדות טובה, הבעל דבר רוצה לעקור אותך לגמרי ח"ו

הרי זה ממש פרשת השבוע, שהכה"ג נכנס לפני ולפנים, לא מדובר במסכת יומא מהעבודה הגדולה אלא מההכנה הגדולה, הכנה שמזמינים לו, וחששו לדבר שלא היה אף פעם, כי הדינים והגבורות יכולים לאבד את הראש שלו וממש כמו משוגע, רבינו אומר שמי שנכנס לעבודת ה', צריך להבין, בעולם לא מדברים ממה שצריך לעבור על אדם, מי שכן יודע, לא עוזר לו, כי רוצה להיות 'משהו', נכון שצריך לרצות תורה ותפילה ומחשבות טהורות ולחיות עם לקו"ה חיים טובים ומתוקים, אבל ברגע שאדם רוצה להיות שם, אומר רבינו לא תוכל להתחזק לבד, עובר על אדם טעותים, צרות שלום בית ופרנסה ובריאות. מלחמות אדירות. רק תתייאש תהיה בריא,

מי שמפיץ ענין רבינו, יש שהוא חולה, קצת עוזב ומרפה את ההפצה, פתאום מרגיש בריא, אני אומר לכם זה ממש ככה, זה מאד מעניין, בחור נכנס ויש לו מחשבות ובלבולים כאלה, וכ"כ חולה וכו', ורוב אנשים כמעט לא יכולים לעשות כלום, רבינו אומר שככה זה הולך, ואל תחוש ואל תסתכל על זה כלל, כי זה עיקר האדם שלא יסתכל כלל כלום וכלום וכלום על מה שהיה אתמול, אלף פעמים גארנישט מה שהיה אתמול

היצר הרע לא רוצה שתקבל מה שרבינו אומר כאן, זה שכל הפנימי, כך נראה בירורים, אלא שאדם לא מבין מה שהולך כאן, כשיש לאדם שכל, הוא מבין שזהו בירורים, שהמחשבה שלך נתפסת בקליפות.

מה זה אדם נורמלי? מדבר מעשיות מה שעבר עלי, עשיתי כסף ואני שמח, יש לי חיות ממה שהיה נס, משהו סיפר לי נס, אחד סיפר לי איך התקרב לרבינו דרך כאן, הלך לשם ומצאתי משוגע ואמר לי ללכת לשדה, ויש שם בקתה ושם מצאתי משיבת נפש, חזרתי אליו ואמר לי לבא לשיעורים כאן, ויש לו חיות כזה מההתקרבות, כי הוא מאמין באמונה שלימה שזה מוראדיג, זה נקרא שכל הפשוט של אדם, זה דבוק למציאות. השכל הפשוט שממח מאד את האדם, כמו ילד יש לו טאטי ומאמי ולא חסר לו כלום, מוראדיג פריילאך

השכל הפשוט של האדם הוא כך, זה מה שצריך להכנס

כזה, והנה הלך ממני, ונהיה נביא שרואה שגיונות ודמיונות, רבינו במאמר הזה מלמד שלא להסתכל על כלום

כמ"ש בס' כ"ה שהחסידיים טועים, חושבים שזה ירידה, זה לא ירידה כלל, שלח הגנרל את החייל לכבוש את המדינה, הוא חוזר אל המלך, עם כבוד גדול, אוהב אותך מאד שולח אותך למלחמה יותר קשה, כך עובר על אדם. זה דרך אחרת להסתכל על דברים

אם ישמעו לקול העצה של מאמר זה, יהיה לי בעיה כי לא יהיה לי למי לומר השיעור, כולם יהיו בהתלהבות וילמדו תמיד ויתחזקו ויתלהבו תמיד, אולי גם אני אתחזק. כי בוודאי רבינו רוצה גם אותי. זהו ענין רבינו. זהו זה.

הוא מלמד להיות בקי ברצוא, להסתכל בפנימיות. דביקות. קרבת ה', כל אחד כפי ענייניו מה שהוא פועל, יראה ואהבה ומתקות וחיים טובים שאין לשער, בבהירות שרואה מה שהוא פועל בכל דבר, והקב"ה מחזיק בנו כמו אבא מחזיק בתינוק, הוציאנו ממצרים, נייסם ונפלאות ה' לבדו, אני ולא מלאך, אין יותר טוב מזה. והנה עברו כמה ימים והנה פרעה רודף, כל הרוחות והכוחות של פרעה, הרהורים ובלבולים ושגיונות רודפים אחריו, מים הזדונים רוצים להטביע אותו, רוצה ללמוד ולהבין משהו, והים רועש וגועש ואי אפשר לעשות כלום, עד שה' עוזר ונתגלה שירה, שתדע מי אתה.

רבי כזה, אף אחד לא מדבר מענינים כאלה, אנשים יש להם מוסדות ושייבות, בא חסיד, מקבל ברכה נותן נדבה ושלום, כך מחזיקים מוסדות גדולים, אבל רבינו משהו אחר, מדבר מעבודת ה', ככה זה נראה. לכל הפחות ניכנס לעבודת ה' ויהיה לנו כל טוב. הוא רוצה שנלמד עיון ונלמד בקיאות כל התורה כולה, ותפילה עם גישמאק ושירה וזמרה ולקרב אנשים, ולהאיר ולשמוח עם ה'. זהו עיקר העצה של רבינו

אני מכיר אנשים חשובים מאד מאד, מנהיגי קהילה גדולים, הם באים להתחזק, וכמה שאני מדבר סביב זה, הם וכו', אבל כשבא לנקודה הזאת הם לא רוצים לשמוע, זה כאילו נגד הדת שלהם, שהירידה היא עליה, כי סבא שלו כתב הפוך, לנו יש סבא דסבין שכן אומר את האמת, הוא כמו אבא, מלמד אותנו שיש תורה כ"ה, תורה ע"ב ממש מקושר לזה, וזה עניינא דיומא, פרשת אחרי מות קדושים, איך מתו נדב ואביהוא, היה טעות שהקריבו אש זרה, רק ריבוי אור, רק להביא את משיח, בלי ירידות. אמר ה', לא צריך אתכם, בקרובי אקדש, אתכבד, ה' מתכבד ע"י מיתת שני בני אהרן שהיה להם ריבוי אור, לא רצו לשא אשה, רק רצו תיקון השלם, קטורת לחבר כל העולמות ביחד, היו גדולים כמשה רבינו, יכלו להביא תיקון השלם, נשרפו, כי בקרובי אקדש, ה' אומר, אני צריך בחור פשוט אברך פשוט שעובר עליו ומביא חטאת ומביא עולה, או שאומר תור תהקרבנות ומתייגע ומתחזק שלא להתיאש, זה הכבוד שלו, בקרובי אקדש

כל מי שמקושר לרבינו, ומבטל ישותו, ושומע בזיונו וידום וישתוק, מבטל הישות שלו, לא אכפת לו מה שעובר עליו, כמה זמן שיהיה, כפי רצונו ית'. בקרובי אקדש, ה' רחום וחנון, הוא ברא את העולם בשביל אנשים שמבררים, המשכן לא נעשה להביא משיח מיד, אלא בירורים מה שעובר עליך, אל תחלש בדעתך משום דבר

יש בפרשה גם עבודת הכה"ג ביוה"כ, יום הקדוש, כתוב בגמ' מפרשין כה"ג, הוא צריך עוד שידוך להכין לו, זה

קודשים תהיו כי קדוש אני, יש לך נשמה קדושה ממילא גם אתה תהיה קדוש, והכל תלוי בהתחזקות שלא לחוש כלל על מה שעובר עליו, זהו המאמר הזה, יחד עם תורה ע"ב שזה גם שיחה מדברי רבי נתן, כמו השיחות שבסוף לקו"מ, שזה כלליות ועיקר ההתקרבות להשי"ת ולחיות חיים טובים

מה שמבלבל את האדם בְּשִׁנְכֵנְס לְקִדְשָׁה גְבוּהָה, בְּגוֹן בְּשִׁמְתִּיקָה לְצִדִּיק הָאֱמֶת וְכִיּוּצָא, נסע לרבינו בחיים חיותו, אהה, יצא משם היה רועד, רבי נתן נסע ומצא אחד מבני הצדיקים שנסע לרבינו פעם אחת, הרב מקמינקא, מתלמידי בעש"ט, אחד מבניו טמון סמוך לציון בעש"ט, שאל אותו רבי נתן, למה לא נסעת עוד פעם, ואמר שנשאר בו רשימו לכל החיים

נסיעה לרבינו זה דבר נורא, ואעפ"כ, **אָזִי דִּיקָא יְקָרָה לִּי מִקְרָה בְּלִיתִי טְהוֹר, חֵס וְשְׁלוֹם. בְּכָר מְבַאֵר מִזֶּה בְּמָקוֹם אַחֵר (שְׁנִשְׁנָהאָדָם נִכְנָס לְקִדְשָׁה, מִתְגַּבֵּר עָלָיו הַיֵּצֶר הָרָע בְּיוֹתֵר, כִּי כָל מִי שֶׁנִּכְנָס בְּקִדְשָׁה יוֹתֵר, יֵשׁ לוֹ בְּכָל פַּעַם יֵצֶר הָרָע חֲדָשׁ גָּדוֹל מִבְּתַחֲלָה. עַיִן בְּלִקוּטֵי הָרָאשׁוֹן בְּסִימָן עב וּבְמָקוֹם אַחֵר).**

הרי שזה מקושר לשיחה בתורה עב שם, כי כמה שאדם עולה יותר, אפילו כשעולה אל תכלית הטוב, היצר הרע תופס את הנשמה שלך, בנקודת אמת לאמיתה לאמיתה, ויראה לך בדיוק מה שלא הולך לך, שובר אותך, לא שתתאבד מכל בו שלום, אבל חצי שנה וכמה חדשים עבר עליך בחלישות הדעת, כך דרכו של יצר הרע, האדם השתדל ועלה גבוה מאד, והנה מפיל אותו, נפילה אחת ונופל חלישות הדעת חודש אחד, כמו אחר קבלת התורה היה מ' יום אח"כ חטא העגל, חז"ל אמרו שזה היה מדי מפורסם בגילוי, לוחות שניות היה בחשאי, כמו ברסלב, שלא יהיה קטרוגים

עובר על אדם משהו שנדמה לו שלא יכול לברך ברכה בכונה, עוד פעם ועוד פעם, איך אפשר לצאת מזה, אין לשער מה שעובר עם אדם דברים פלאיים, עד שנעשה משוגע כ"כ, ה' ירחם

פתאום יום אחד, המח מתעורר עוד פעם, אדם לא יכול להתחזק רק בגלל שלא מסתכל בשכל של כל דבר, אם מסתכל בשכל, אפילו תפס אותו חצי שעה שטות, התבודדות יום יומיים, וחוזר לאין עוד מלבדו, איה מקום כבודו, הבאתי היום מאה קרבנות עולה, אמרתי מאה פעמים איה, יותר קרבנות משלמה המלך, כל היהדות תלוי בשמחה, להיות נזהר להיות בשמחה כל היום כולו, בזה תלוי הכל

בפרט כשנעשה איתו ממש סימן מן השמים, ויש כאלה שרואים מלאכים ושדים ברוך, שד שמשמח לא רואים, מילתא, מלמד איך לעשות מילתא חדשה, אבל יש שד ששובר ומעציב רח"ל

רבינו מלמד שדווקא בזמן קדושה גבוהה ביותר, הבעל דבר עושה בלבול הכי גדול שיש בבריאה, שזה מדמה לאדם שנפל לגמרי מהקדושה, ואני מכיר מקובל גדול מאד, היה בציון הק', והיה לו משהו כזה, מאז הוא לא נוסע עוד פעם לרבינו, כי לקח את זה כסימן מן השמים, הוא מונח בלומדות וקבלה, ומעיין תמיד, וכך אנו צריכים לעיין להיות בשמחה תמיד, בקיצור היה לו משהו כזה, ולקח את זה כסימן להתרחק מרבינו. ה' ירחם

לעבודת ה', הדרכים שרבינו מלמד, ההתבודדות עושה שהשכל הפשוט של אדם יהיה מלא הודאה, ולהכניס שם השגה, להבין מה שרבינו מדבר, זה זוכין ע"י התבודדות, כמו אדם שהוא עסוק בדבר טוב, יש לו חבר, או איזה מעשה יפה, אחד שכותב יפה מספר מעשה יפה, זה תופס את השכל, בדיוק ככה עובד הבעל דבר, הוא תופס את השכל הפשוט שלך, שנדמה לך בוודאי שאתה רחוק מה', אתה יכול להשבע עם סת', כי הוא תופס את השכל תחתון, הנפש הבהמי, יום אחר יום, שבוע וחודשים והאור נכבה, כי אתה אומר בפה ככה, הפה הוא כח גדול, תדבר בפה דברי חיזוק, אני כן מתחזק, לא מסתכל על זה כלל

רבינו מלמד בסי' קנ"ה, מה ראה, ארך אפיים ראה, אל תסתכל על כלום, זהו עיקר תכלית קדושת א"י, ללמוד שלא לחוש כלל על המניעות

השכל התחתון הוא ההרגשה של האדם, אי אפשר להוציא את זה, רק ע"י דיבורים רבים בתורה ותפילה, כי הדיבור מקושר לשכל תחתון, הדיבור בא מהנפש, וכך יוצא מהרע

והוא ע"י שעומד הרבה בנסיגות של ענינים כאלה, שלא הולך לו כסדר, בשבילי נברא העולם אבל באמצע יש אחר גז"ד, שעובר עליו משהו כזה, אומר רבינו תעשה מצות בשמחה, בלי שום שכר, לא רוצה כלום לעצמי כלל,

נלמד קצת המאמר, לאחר שזה כבר נתקשר לפרשת השבוע, שני בני אהרן, וענין עבודת כה"ג. ואיך בא מצות יוה"כ באמצע חומש ויקרא, ר"ח ניסן היה המעשה של נדב ואביהוא, לכא' היה צריך לצרפו מיד לפ' שמיני, ואיך נכנס כאן ענין יוה"כ בחודש ניסן. אלא שחומש ויקרא מדבר מתיקון האדם, אם אתה מאמין שיכולין לקלקל תאמין שיכולין לתקן מאה אחוז, בר"ה אתה נכלל בקדושה וממתיק הגבורות, ועולים למעלה לשורש הבינה, ה' מלא רחמים, סליחה ומחילה וכפרה, אדם יכול להיות זך ונקי, ידיים קדושות, עיניים קדושות, א מחיה, יהודי נקי וזך, מרכבה לשכינה, א מחיה, מרגיש אלקות. מוראדיג

חומש ויקרא תיקון האדם, קרבנות, ומאכלים קדושים, ולהתנהג בקדושה, קדושים תהיו, והתיקון הוא יוה"כ בכל שנה מתוקן הכל וכך נשאר יהודי בעולם, כי יש חותם דקדושה, הוא שמור מהקלפות. ויש לו כח להתחדש נעשה ונשמע כמ"ש בסי' כ"ב, כי יוה"כ בונה חותם שאדם יוכל להתחזק

אבל יש בעיה אחת, שנהיה מצורע, הדרך של מחשבות בני אדם זה מצורע, עליה, ירידה, אני גדול, אני קטן, כיון שכבר למדנו מצורע יש ללמוד פרשת אחרי מות, הם טעו כי לא שאלו משה רבינו מה לעשות. ובא מצות עבודת יוה"כ שזה בא לתקן על הטעות של ריבוי אור, כתוב בספה"ק להוריד דמעות על שני בני אהרן, והרי כבר מתו לפני אלפי שנה, אלא בוכה על ריבוי אור שלי, שאני טועה גם בריבוי אור, שנדמה לי שכבר עברו עשרים שנות חים ולא למדתי כלום, וכן דמה לי שמגיע לי, וכו', זה ריבוי אור, ואדם נשבר מזה. וכן כל אחד כפי עניינו חושב שמגיע לו משהו, זה גורם לכל חטא כי לא מתחזק, האור של יוה"כ הוא הדבר הזה, תיקון האדם שיוצא מהמצב הזה שאחד עושה טעותים, וכלל ישראל טעו בחטא העגל, וכל זה נתכפר ביוה"כ, התיקון הוא שהוא סומך על הקב"ה ולא נופל בדעתו, כי אתה נותן יד לפושעים,

אחר שלמדנו עיקר השיחה, נראה רבינו אומר כאן עוד דבר

וּבְאֵמַת הַבְּלִבּוֹל הַזֶּה שְׁטוּת, כִּי מִמָּה נִפְשָׁן: אִם יִקְרָה לוֹ מַחְמַת הָרְהוּר מִי חֵיב בְּזָה, וְאִין לוֹ לְהִתְרַעַם בְּלָל, מֵאַחַר שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ גֶּרֶם לוֹ, וְאִם אֵינוֹ מַחְמַת הָרְהוּר, אֲזִי בְּיָדָי אֵינוֹ סִימָן רַע בְּלָל, כִּי אִם הִיא עֲכָן רַע, לֹא הִיוּ רְבוּתֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה, נוֹתֵנִין אוֹתוֹ לְסִימָן יִפָּה לְחוּלָה, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רְבוּתֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (בְּרָכוֹת נז), שֶׁקָּרִי 'סִימָן יִפָּה לְחוּלָה'.

וּבְאֵמַת אֲדָבָא, מַחְמַת שְׁנֵיתֶיךָ לְקִדְשָׁה גְבוּהָהּ מֵאֵד, מַחְמַת זֶה נִדְּמָן לוֹ, כִּי 'כָּל הַמַּצְדִּיק אֶת עֲצָמוֹ מִלְמָטָה, מַצְדִּיקִין עָלָיו הַדִּין מִלְמָעְלָה', שֶׁנֶּאֱמָר: "וְכִירְאָתְךָ עֲבָרְתָּ", כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רְבוּתֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (מַעֲנִית ח). "

רבינו אומר, ראיתי בשמים למה קורה לך דברים כאלה, ויש עוד דברים, ברכה לבטלה, שם שמים לבטלה, אנ"ש נזהרו מאד, אם היה ברכה לבטלה, היו מביאים בית דין להתיר ממותרם, ואם נופל עשרים פעמים יש להזהר שלא להשתגע. ח"ו.

המצדיק את עצמו מלמטה, ביאר האריז"ל שאפילו היה רק צד הרהור ביום, נעשה לו משהו אח"כ, זה כן פגם נורא, רק אם אדם ממאס מאד בענין הזה כמו שזה מאוס לגמרי, אז הוא רחוק לגמרי, אם לא, כל הרהור קל ביום, זה כבר אשם בלילה, לא הכונה בשעת מעשה, אלא אפילו אם במשך היום או באותם הימים היה לו משהו לא כראוי, וא"כ זה כן דבר נורא, ויש להזהר לא להתבלבל

אין לו להתרעם כלל. כי אתה גרמת את זה, רבינו מלמד לשוב בתשובה, אסור להתבלבל, יש שו"ע ויש תורה, אם משהו לא הולך, אדם שחוטא, גונב, פורץ בנק, גונב מליון, נכשל, או לשה"ר, ונכשל, העיקר לשוב בתשובה, תחזור לה'. אבל כשיש עצבות, מחשבה שאני לא יכול לשוב, זה העבירה הקשה ביותר, שנדמה לו שאין תשובה מועיל, כי באמת מחשבה אחת של תשובה כבר מתקן הכל, ואח"כ עוד ועוד מחשבה של תשובה, וידידי דברים, ומה שקלקל, יבקש כל יום מה' בהתבודדות, אני רוצה להתקרב אליך, תמחל לי תסלח לי, וככה זוכה לגדל מהרע כל יום עוד ועוד, עד שזוכה לטהר הכל, רבי לוי יצחק לימד כך, אל תפחד, תתוודה כל יום

אבל הצרה הוא שלא מונחים בעבודת ה', אנשים קפואים וקרים מאד, בחור יש לו עוד תקוה, אבל אח"כ וכו', ובפרט אם מסובך בחובות וצרות, ויודע צרות נפשו, אם הוא קצת בעצבות הוא כבר כופר בעיקר.

להתרעם היינו בבלולים, כי אין עבירה בעולם כמו מי שלא מאמין בתשובה, שזה ככופר בה', כאילו אין דרך להיות קרוב לה', אין לך עבירה קשה מזאת, לכן יש להזהר מעבירה זאת. תדע איפה אתה, ותעשה חשבון הנפש פשוט בכל יום, רבונו של עולם אני שב בתשובה. בדברים גדולים ישוב בתשובה ואל יתרעם, כי הוא עצמו גרם

ואם היה שוגג באיזה ענין, יבקש מה' לצאת מזה, לחשוב עצה איך לצאת משגגה, והעיקר שלא ליפול לעצבות, ולידע שאני כן קרוב לה'. ואינו סימן רע כלל כשלא היה הרהור. עד כדי כך, בגמ' בנגלות התורה, נראה כאילו שזה לא עבודת

ה', רבינו משתמש עם הגמרא כדי להתחזק, שאפילו אם ע"פ עבודה נפל, תשתמש עם הגמרא להתחזק שזה סימן יפה לחולה, היינו חולה נפש, יאמר חז"ל שזה סימן יפה, אם לא, אתה חולה נפש. כי יש דברים שעוברים על אדם שאינו אשם בזה, אל תחוש לזה, סימן יפה היינו שהירידה נתהפך לעליה, כסוד בת תחילה סימן יפה לבנים, בחי' אברהם יצחק וישמעאל יעקב ועשו וכמ"ש להלן,

רבינו אומר, אדרבה, אני מלמד אותך איך לחשוב, אם אתה רוצה לחיות חיים טובים, להרגיש שבת, להרגיש חצות, להרגיש מעריב, ואתה רוצה להתפלל כראוי ולשוב בשתובה, העיקר הוא שתוכל להחזיק מעמד בעבודת ה', העיקר הוא התחזקות. התחזקות זה לא פסיכולוגיה, זה האמת של התורה, מלמדים אותנו להבין, שאם אתה רוצה להכנס לעבודת ה' כראוי, יש עליך קטרוגים נוראים, וזה באופן שמראים לו מן השמים שלא צריכים אותך, וזה באופן הקודש נורא, אפילו חזקיה הנביא לא ראה רוח"ק כמוני, לא בעולם העשיה ויצירה, ממש כל הגוף רועד ורוקד, וממש רואה את המלאך שאומר לו אין לך תקוה, כמו אחר ששמע, שובו בנים שובבים חוץ ממך יונגאטש, לכן עודד התשובה דווקא בגלל הריחוק הזה, כמ"ש בלקו"ה, דווקא בגלל שעוברים עליך, שנאה ומחלוקת, חוולקים על יהדותך, ואתה מתחזק לשוב לה', כך מתכפר אפילו חטאים קשים ביותר, כמ"ש הל' תפילין הלכה ד', כל התיקונים נעשים ע"י ה' ולדת רעמים, התקרבות חדשה לה' ממקום שהיה עקור לגמרי

דווקא שבגלל שנסע לצדיק, עלה למדרגת דביקות, הרגיש שבת, יצא ממצרים, והנה מצרים רודף אחריהם, כל סוס רכב פרעה, רכבו ופרשיו, אבל אני רופא אותה, רבינו מאיר בנו עשרה מיני נגינה, אל תהיה בטלן בעצבות, אל תלך עם תמימות ופשיטות מאוסה, אלא בתמימות ופשיטות האמיתית, רבינו אומר להיות בשמחה, מה שאני אשם, אני עושה תשובה, מה שאני לא אשם, מה לי ענין בזה.

כל המצדיק את הדין למטה, כיראתך עברתך

יש שני מאן דאמרים, ריש לקיש, בגמ' תענית

'ואמר רבי אמי בא וראה כמה גדולים בעלי אמנה מניין מחולדה ובור ומה המאמין בחולדה ובור כך המאמין בהקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה, אמר רבי יוחנן כל המצדיק את עצמו מלמטה מצדיקין עליו הדין מלמעלה, שנאמר אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף, רבי חייא בר אבין אמר רב הונא מהבא וכיראתך עברתך, ריש לקיש אמר מהבא פגעת את שש ועשה צדק בדרכיך יזכרוך הן אתה קצפת ונחטא בהם עולם ונושע.

כל המצדיק את עצמו, רוצה להתקרב לה', רוצה להכנס לתורה ותפילה, מצדיקין עליו את הדין מלמעלה, שעובר עליו דברים

כמ"ש בס' פ"ז

"תתן אֶמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם":

הַעֲנִין הוּא, כִּי אֵינוֹ רוֹאִין בְּחוּשׁ תַּכְף כְּשֶׁאָדָם רוֹצֶה לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׁשׁ, מִתְעוֹרְרִין עָלָיו דִּינִים. וְהַסְבָּרָא הוּא לְהַפֵּךְ. אֵין כִּי יֵשׁ שְׂנֵי מִיָּי יִרְאֶה, יִרְאֵת הָעֵנֶשׁ וְיִרְאֵת הָרוּקְמוֹת. יִרְאֵת הָעֵנֶשׁ

יש בורא, מה שאתה עושה נשאר, מיראת העונש יבא לתשובה, ומתוך זה יכנס ליראה פשוטה, יראה עם דעת, שויתי עם שמחה, ואח"כ יש יראת הרוממות, ב"ה לא מרגישים את זה, אפשר להשתגע מזה, בכח הצדיקים בעשט ורבינו מרגישים רוממות ה', התרוממות הנפש, חיים טובים ומתוקים, ואז נתבטל הצדק, כל המצדיק עליו, שעוד ביראת העונש, עדיין עובר עליו הגבורות שצריך לתקן אותם שיהיו טוב לגמרי

אמרו חז"ל כל המצדיק את עצמו מלמטה, מצדיקין עליו את הדין מלמעלה, א"כ מה יעשה, שם מדבר על ענין יראת הרוממות, אל תישאר ביראת העונש ששם יש עדיין 'אני' ודינים, ולכן אפילו כשיצא ממצרים, הנה פרעה חוזר ורודף אחריו, כי יש הרבה קטרוגים מהגלגול הקודם ופגמים קודמים, והבעל דבר לא נותן לו ללמוד ולהתפלל, ומאבד ממנו החשק, ונדמה לו שבוודאי לא יכול ללמוד ולהתפלל, ויש לו חלישות הדעת נורא, פלוני יש לו ופרנסה וממון ושידוכים, ואני נשארתי שמאטע, ומרגיש את זה ברוח הקודש ובתכלית ההרגשה הנוראה

רק רבי אחד מדבר מזה, כי הוא מכניס אותנו בעבודת ה', והוא עומד עימנו להעלות כל הרהור תשובה

כל המצדיק את עצמו מלמטה, נעשה עליו דבר שיש לו קושיא, היתכן עובר עלי כן, ויש שנפלו לכפירה גמורה רח"ל, כל שכן אם כבר טעם טעם שבת טעם התמדת התורה, ולפתע הראש נסתם, סימן משמים שלא רוצים אותי. לכן רבינו אומר האמת. אם אתה אשם בירידה שלך, תתחיל ללמוד ולהתפלל, אם אתה לא אשם, אל תסתכל על זה, רק תחשוב הגמרא שזה סימן יפה לחולה נפש.

אבל באמצע יש חלל של שוגגים, יש דברים שלא היה לו די התעוררות, ושמירה מספיק, מכשולות קטנים, מה עם זה, על זאת אומר רבינו כל המצדיק את עצמו מלמטה, היינו שאין לו התבודדות. אבל כשיש לו התבודדות, למה לא הייתי בדביקות מספיק היום, או שיש לו ספיקות אם היה לו ירידה או לאו, התרת הספיקות הוא לשוב לבעל הבית להקב"ה, רבונו של עולם לא נזהרתי היום מספיק, עשיתי דבר קטן, אכלתי ככה, ונפילתי, וקצת לשה"ר ושכחתי מה', והייתי עיף, ותאמין שה' שומע, זהו הנפק"מ היחידה, המצדיק עליו שאומר שאני אשם, הן אמת שאין לי עבירה, ואני דבוק בדברים טובים,

בן איש חי מסביר שם, הרהור חשבון הנפש, אף שאני חלש, וע"פ הלכה אני פטור, אבל אם היה אפשרות להרוויח מליון דולר, הייתי מתאמץ, למה להתבודדות ולחצות ותפילה בכונה לא התעוררתי

המצדיק עליו את הדין, אבל בלי עצבות. כי רבינו מלמד דרך התשובה, בקי ברצוא ובקי בשוב, הר של זהב ומבצר של מרגליות, אם לא, לא ימצא את הנפש שלו, הבת מלך, צריך להיות תמיד בחיזוק שה' יש לו נחת רוח ממני, וכן בקי ברצוא, דרכי בעש"ט יראה ואהב,ה, ופנימיות שבכל דבר, ה' כן נמצא איתי. זה כן מצליח,

ואז ישמע בזיונו ידום וישתוק, כמ"ש בסי' ו', אל תעשה עסק ממה שעבר עליך, כי יש לה' נחת רוח ממני, אני שמח, ואדם הכי מאושר בעולם

כל המצדיק את הדין מלמטה, פוטרין אותו מהעונש,

נקרא צדק, ויראת הרוממות נקרא אמונה. כי מחמת נשואו מאמין באמונה שלמה שהשם יתברך הוא רב ושלט עקרא ושרשא דכל עולמין, הוא ירא ממנו. וידוע הוא, כי אי אפשר לבוא לאמונה רק על ידי יראת העונש. כי מחמת נשואו ירא מהעונש, מאמין שהשם יתברך הוא תקיף, ובעל היכולת ובעל הכחות כלם, ומזה בא לאמונה יותר גדולה. נמצא, תכף כשרוצה לילך בדרך הישר, צריך להיות לו יראת הנקרא צדק. ובצדק כתיב (תהלים ט): "והוא ישפט תבל בצדק", לפיכך מתעוררין עליו הדינים. אף כשבא אל האמת, הינו אל היראה הנקרא אמונה, אז כל הדינין נמתקין בשרשן:

צדק בחי' גבורות ועצבות, אבל כשמאמין באמונה שלימה, יראת הרוממות, בתחילה היה רק יראת העונש, מה שבאמת נעשה כאן בעולם, אדם צריך להבין שהמצוה נשאר לנצח נצחים, זה חלק מהעולמות שברא ה', זה הגן עדן שלך, הניצוצות שאתה העלית, נהיה התענוג שלך לנצח נצחים, נשאר אחורי המוחין דבינה, כשאתה עולה למעלה זה נהיה פני הבינה.

וכן הרהור רע, נשאר לנצח, ולא כמו בעוה"ז, כי כאן מעורב טוב ורע ביחד, ה"א איתנו ביחד לברר, אנחנו מעורבים טוב ורע, הרע זה מחשבות ונפילות, אבל יכולין לשוב בתשובה תמיד, כי ה' לבדו איתנו, ה"א יורד לנפש שלנו לעזור לנו לברר, כי ה' שלח אותנו לברר, הוא יודע מי אנחנו ולכן הוא שלח אותנו, אין אדם יודע מי הוא, איזה פעקל יש עליו שצריך לעבור עליו קשיים כאלה, לא רוח הקודש, אלא רואה את המציאות, כזה משוגע כזה צרות, אל תקנא אף אחד, כי כל אחד יש לו פעקל שלו, אדם יושן יום ולילה, קם אחרי הצהריים, רק כמה שעות ביום יכול ללמוד, אני מכיר איש גדול כזה, נרדם תמיד, יש אדם גדול מסובך עם חובות, יש אדם שמסובך עם עצבים, כל אחד שאינו יודע מסוד ההתחזקות. רחמנות

הכלל שכל עבירה וכל חסרון נשאר לעולם, כאן זה מעורב טוב ורע, למעלה זה לא מחובר, הנשמה מתענג בנועם זיו השכינה, טוב, והרע הוא צואה וחתולים וכלבים, ליצינים ממאה שערים, הם אומרים לך תבא איתנו, אצלינו טוב, והם מושכים אותך חזרה לעוה"ז, וזהו הגהינם, צד הרע, ואדם יורד ברצונו חזרה למקום הזה, כמה מאות שנים כף הקלע, כל עבירה שנה של דמיון. ויש צרה אחת לקליפות, בראש השנה הוא מתחיל לנסוע לרבינו, אז לא יכולין לעשות כלום, אבל הם מרמים את האדם, שטיפת מח כזה, כי אתה שם,

אבל אם בעוה"ז יש לך התבודדות, אתה אומר רבונו של עולם סליחה, תסלח לי, כבר נעלם החטא, נגמר, אנשים אין להם התבודדות, לא יודעים מה זה תשובה, תדבר לה', ותאמין בזה, תהיה בשמחה וחיות. בלי חיות נשאר קליפת נגה, עצבות. ונכנס לחדרי ארמונות המכובדים מאד של העצבות. כף הקלע אחר. ואם שב בתשובה והוא בשמחה, בעוה"ז הכל הולך ברגע אחד, אומרים מלה אחת, סליחה, וזהו, כ"ש כששב בכל יום,

אלא שהיצר הרע לא מפרגן לך, ולכן נדמה לך שזה לא שווה כלום, כי כבר עלייתי הרבה ובדיוק קרה לי דבר כזה, מי שנשבר מזה, אין לו עוה"ז ולא עוה"ב, רבינו מלמד אותנו לצאת מזה\

ודש"כ מצדיקין עליו את הדין, שזה יראת העונש, מה שלמדנו עכשיו, שתדע מה שאתה עושה, תיזהר ממעשיו,

עשה ניסים, וצע מהו נס בכלל כי מחמת שגגתם ההנהגה הגדול ביום הפורים לקדשה גבוהה כזו לפני ולפנים, היה בודאי עליו קטרוגים והתגרות הרבה, שמשם נמשך היצר הרע כנ"ל, על כן נחשב לנס, מה שגזל ההנהגה הגדול ממקרה ביום הפורים.

ועתה ראה והבן, איך יבלבל את האדם ענין הנ"ל,

וכן כל מה שעובר עליו, אל תעשה מזה מציאות, 'איך יבלבל', העיקר שלא תתיימש, הבעל דבר תופס את האדם בדאגת פרנסה וספיקות, ולא ברכתי טוב, ולא התפללתי טוב, מה העצה, שלא תחוש ולא תשים לב לזה כלל, תלמד פשוט, גירסה, קצת עם ראש ונתעורר בגירסה, אם אי אפשר בעיון, עיקר העצה הוא גירסת הלימוד, כך יחזור לעצמו, עם הראש שלך לבד, לא תוכל לצאת, רק עם חיוב גמור להאמין שיש סליחה ומחילה, וה' כן איתי, ואני כן עובד ה', אם לא, כולם נופלים כזבובים מהעצבות.

התחיל נפילה, יעשה חשבון, אם אני אשם, מיד שב בתשובה, אם לא אשם, יבין שזה מנסים אותו ככה גדול

וכי יש לו להתרעם על שלא היה לו נס כמו לנהג הגדול ביום הפורים,

רבינו ידע מה שעובר על עובדי ה', תראה איזה מחלוקת על רבינו, מה עשה, גילה דרכי עבודת ה', לעובדא למעשה, חידושים גבוהים למעלה יותר, ולמטה עד למטה, ובודאי ידע מה שזקנו הבעש"ט מדבר, שהרי הוא נכדו, וכמה אנשים התגרו לחלוק על רבינו, וכן בימינו אלה, הרי ענין רבינו היה יכול להיות פורח כ"כ, וקידשו את המחלוקת, מה שרבינו הזהיר להחזיק עצמנו ביחד, מצפים במהרה שזה יתוקן, אבל זה התגרות. וכן ידע אדם מה שעובר עליו רק התגרות. תלמד תורה ע"ב, תורה קי"ז, ושלוש הקן הלכה ד', בלי זה, לא תוכל להחזיק מעמד לבד

גם דע, שלפעמים יש באדם טמאה טמונה, שאין יודעין לה שום תקון, מחמת שהיא טמונה ונסתרת בו, ועל כן זהו טובה מה שארע לו בשמירת אל הקדשה, כי יוצא ממנו הטמאה הטמונה הנ"ל, כי אזי בשיוצאת, יכולין למצא לה תקון, מה שאין כן מקדם בשהיתה טמונה כנ"ל. ומחמת זה לא הוליד אברהם את יצחק, עד שהוליד תחלה את ישמעאל, וכן יצחק הוליד את עשו ואחר כך את יעקב, כדי להוציא הזהמא תחלה, כמוכא:

בקיצור יש דברים למעלה מההשגה, שעי"ז מתפטר מצרות ועבירות. ומה שעלינו לעשות הוא להחיות את עצמנו בכל נקודה של טוב, כי זה הטוב של ה', לא שלך, וזה מתקן כל העולמות, תחיה את עצמך בשמחת המצוות, זה העבודה שלך. וכל נפילה, תשוב בתשובה ותאמין מאד שהתשובה מועילה, אם לא מאמין זה החטא הקשה ביותר, והרי רק בעוה"ז יכולין לתקן, דיבור אחד ועוד דיבור, הבעל דבר לא נותן לומר אפילו דיבור אחד.

תלמד תורה עב

לפעמים בא לאדם הרהור תשובה, ונעשה באותו שעה איש נשגב ואחר כך רוצה לעשות עבדא, באשר שנתעורר לבו לתשובה, בכך רוצה לנסע להצדיק. ואחר כך בשנוסע, מתגבר עליו היצר הרע, ונופל מתשוקתו שהיה לו תחילה. ואחר כך בשבא להצדיק, מתגבר עליו היצר הרע עוד

מצדיקין עליו מלמעלה, כן ביאר בן איש חי. וכמ"ש הר"א, אחרי מות, עברה הצרה, אין כבר צרה. ולזאת צריכין רבי אמיתי, צדיק המופלג שפועל בשבילנו, ומעלה התפילות שלנו ונותן לנו עצות של חיזוק כאלה, ופועל סליחה ומחילה בכל יום, ונותן לנו רוח חיים. יוה"כ בכח רבינו תמיד

הפסוק של ריש לקיש, הוא מהבא פגעת את שש ועשה צדק בדרכיך יזכרוך הן אתה קצפת ונחטא בהם עולם ונושע, כלומר שהקב"ה רואה שעשית חשבון הנפש, וממילא תיקנת את השוגגים

רבינו אומר שהתשובה על שוגגים, זה נכלל בטוב, כלל גדול בתורה, כל עגמת נפש שיש לך הוא עונש על מה שלא בררת נגה, היה לך הנאה מאיזה עוה"ז, נעשה מזה עגמת נפש, פרנסה, או חולשה וכו' או הבן שלו וכו', לימוד תורה לא הולך, זה כפרה מיידית, זה טובה גדולה מאד, בפרט בארץ ישראל, לכן ידע שנהיה נקי וישמח ויתחיל מחדש

למה אדם לא נכנס לעבודות האלה, כי אנו חסידים של האדמור מעצבות, חסידים מושבעים, הייליגער רב מעצבות, נעבעכדיין, חסידות נעבעכדיין, קיינמאלדיין, לעולם לא אהיה איש טוב. המח של האדם יש לו נפש בהמית שמושך אותו

כל המצדיק את עצמו מלמטה, מכסה כל השגגות, כי כל הענין הוא לדבר עם ה'

כלל גדול, כמה שאתה לומד ומתפלל יותר, נעשה יחודים, והבעל דבר, הקליפות נופלים, כי אתה מעלה ניצה"ק, ונעשה רעש גדול, המלאכים אומרים שירה, דברים נפלאים מאד, והחברה מקטרגים, ולא סתם קטרוג, אלא שזה מתלבש בשכל של האדם באופן שזה נדבק לשכלו יותר משאר הדברים, זה הנפש ממש,

וכמ"ש בסי' ע"ב. להלן. שכל מי שמתגבר נגד היצר הרע, יש שהוא עושה גבורות, וזה שובר אותו, לכן צריך להתמית כל הגבורות ולהיות כולו טוב.

יש על זה הלכה נפלאה בה"ל שלוח הקן ד',

רשי אומר מצדיקין עליו - מדקדקין עמו אפילו כחוט השערה, יותר משאילו מקלקל מעשיו כדי למרק עונותיו: וסביביו נשערה מאד,

כך הוא סדר עליית הנפשות של האדם, מתעורר עוד בירור, העצה הוא שעה התבודדות, יש לך כבר מספיק בשביל מליון שנה, ביקש פעם ועוד פעם, היית חי מאה אלף שנה בחיים שלך, זה העצה נפלאה של רבינו.

נמצא כשאדם מצדיק עצמו ונכנס בקדשה, מדקדקין עליו יותר, ומתעוררין עליו קטרוגים ודינים, חס ושלום, ומהשתלשלות הדינים נעשה היצר הרע, כמוכא במקום אחר (בסימן עב הנ"ל) ושם כתוב איך להפסיק התשלשלות הדינים ע"י שמתבטל, כולו טוב. ועל כן אין לו להתרעם כלל על זה, כי אדרבא, מחמת שגגתם לקדשה גבוהה כזו, מחמת זה נתגרה בו היצר הרע, מהשתלשלות הדינים כנ"ל. ועל כן חשבו רבותינו, זכרונם לברכה, לנס גדול, מה שלא ארע קרי לכה גדול ביום הפורים, כמו שאמרנו רבותינו, זכרונם לברכה (אבות פרק ה), עשרה ניסים, ואחד מהם הכה"ג, שנכנס לקדש הקדשים, מוראדיג, ומסכת יומא מתחיל בענין זה שמפרישין אותו בגלל צדוקים וכו' ומחפשיין לו שידוך אחר, והרי מעולם לא הוצרך, כי היה

דרכי נועם

יותר, ואובד כל חשקו, אל יקשה בעיניך זאת, ואל יבהלך רעיוניך על זה:

יש אדם שעובר עליו, עברו הרבה שנים בלי כלום, הכל לטובה, תחזיק מעמד אפילו יום אחד. יש שנוסע לצדיק, כי נתעורר בו הטוב לשוב בתשובה, אבל אז בא יצר הרע יותר גדול, כי כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו, אשריר נהיית 'גדול', יש לך קובע יותר גבוה, יש יצר הרע יותר גבוה. יצה"ר חדש.

כי דע, נשזה נמשך מחמת כי בתחלה נשבא לו ההרהור תשובה, מחמת הטוב שהתעורר בתוכו, אזי על ידי מעשיו באותו שעה, המית יצרו, ונתבטל יצרו הרע שהיה לו, כי המיתו בזה ההרהור תשובה והעבדא של אותו השעה. ואחר כך נשחצה לנסע, מתגבר עליו יצר הרע אחר. כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו' (כמו שאמרנו רבותינו, זכרונם לברכה סכה נ"ב), ויש לו עתה יצר הרע גדול ממה שהיה לו תחלה.

זה רצונו ית' שתתגבר מחדש, כי זה המתקת הדינים ותיקון הנפש.

על כן אם אינו מתחזק נגדו, אזי מתגבר עליו זה היצר הרע החדש, ונופל מתשוקתו שהיה לו תחלה. כי צריך התגברות חדש ביותר, נגד זה היצר הרע החדש שבא לו בפ"ל:

כי יש כמה בחינות ביצר הרע. כי יש בני אדם נמוכים מגשמים, שהיצר הרע שלהם הוא גם כן יצר הרע נמוך ומגשם. והרב, היצר הרע שלהם הם הדמים בעצמם, הינו הדם שבחלל השמאלי, שהוא בתקפו. ועקר בלבלול שלהם, מעכירת ומבלבל הדמים.

רואה דבר מסריח שאין בו שום דבר, אבל נופל לשם מאד קשה, כי עכירת הדמים עושה שהלב לא מקושר לשכל, כי התרגל שלא לקשר הלב לשכל, זהו ענין לברר ולזכך הדמים, הבלעת הדמים בספירת העומר, בימים שנוטלים ממך השכל, ואתה מקשר חזרה את הלב אל המח שמתחדש בכל יום

ובאמת מי שיש לו דעת צח כל שהוא, היצר הרע הזה, הוא אצלו שטות גדול ושגגון, ואין צריך שום התגברות לניצח אותו. ואפילו מה שנחשב בעיני ההמון לנפסיון גדול, כגון הנפסיון של תאות נאוף, הוא אצלו שטות, ולא נחשב לו לשום נפסיון כלל

זה תכלית סרחון, תסתכל על הדבר כמו שהוא, זה הדרך לצאת מיצר הרע, תסתכל על זה כמו שזה באמת, קדושים תהיו היינו תחיה, הגויים עושים תעמולה כאילו תאוות זה משהו, יין וסיגריות זה טוב, תעמולה עושה את זה חשוב, באמת זה הורג, זה כלום, זה מות ומסריח,

התבודדות מקשר את הלב, ומבין שזה כלום, כמה אפשר כבר לאכול, ובשעת האכילה אפשר לחשוב משהו אחר, ה' עשה את הדבר הזה, במקום לכוון הטעם יכוון לה', זה לא קשה, אלא שיש מתנגדים התגרות הבעל דבר שאומר שזה לא דרך רבינו ולא אמיתי, חכמה של שטות שמרחק מרבינו, צריך עזות דקדושה, לשמוע עצות של רבינו, ולהתדבק לה' תמיד

כל התאוות נופלים כשיש עצה ושכל, זה לא נחשב לנפסיון כלל. אבל רבינו הבין שיש עכירת הדמים, רבינו אמר, אני מכיר אתכם, היצר הרע של איש אחד, היה נשפך נהרות דם ברחוב, כזה שגגון תבערה יש, ובכל יום אתה מתקן ים של דם, אתה מעלה את זה חזרה, דם נעבר ונעשה חלב, תיקונים נפלאים, זה האמת שאנו פועלים, וכשעושה פעם פעמיים, הבעל דבר רוצה להפילו.

לכן צריך להתחדש בכל פעם עוד פעם ועוד פעם, רבינו כבר הקדים לומר לך, שהבעל דבר מתחדש לאחר שעלית מדרגה. וכו'

**רבינו אומר בהמשך שגם הצדיקים היצר הרע שלהם זה גבורות, צריך שיהיה כולו טוב כולו חסד. וזה היצר הרע של הצדיקים, **

גם עצבות הוא מדיק מאד, ונותן כח לזה היצר הרע העב הגשמי.

הרבי מעצבות, מנעבעבזיון, הוא אומר שאני לא שוה כלום, הוא נותן כח ליצר הרע העב והגשמי, שאין לך שכל כלל

אין יוצאים מעצבות, זה קיוואק כמו נ נח, תצחק כבר, אני מלמד מילתא דשטותא, יש לי הרבה קונצים בזה, סודות התורה ולא מראה לאף אחד, שומר את זה רק לעצמי, לא מגלה את הסודות לאף אחד, מי שרוצה, יעשה לבדו מילתות

צריך המון מילתא דשטותא, רבינו הזהיר להיות בשמחה כל היום כולו, העצבות הוא הסט"א עצמה, לא משנה ממה, כ"ש מרוחניות, רק להחיות עצמו ברוחניות, למצוא נקודה טובה, הבעש"ט הכניס בעולם דרך של שמחת חיים בכל רגע מגדולת ה', רבינו מכניס לנו את זה, ומזהיר אותנו לשמח את זה יום ולילה.

אע"פ שאני רואה ממש שה' לא רוצה אותי, רואה ממש בעיות שלי, יש לי בטחון שהכסף יבא, כן כן, אבל לא מאמין בה', דואג יומם ולילה, יש לו בטחון לרגע, ואחכ נופל, איפה.

אמונה צריך להביא בטחון לגבי כל מה שעובר עליך, והכל כדי שלא להתבלבל ממה שעובר עליו, בכל יום

על כן אדרבא, אם רוצה להיות ירא ה', ורוצה להתפלל, ואינו רוצה באלו המחשבות רעות, צריך שלא להשגיח עליהם כלל, ושלא יכפת לה מה שעומדים לפניו,

לא יכפת ליה כלל, לך מפה, לא רואה אותך ממטר, כמש בסי" קנ"ה שזהו ענין אריכות אפיים, ורק יעשה את שלו במה שהוא עוסק, בתורה או תפלה או משא ומתן, ולא ישגיח עליהם כלל. תעשה משהו, פעמים צריך לתקן משהו בבית, לבשל משהו, לעשות טובה ליהודי, לכן איש כשר צריך להיות עסוק תמיד, יש די והותר מצות בין אדם לחבירו, ועיקר הסגולה לעצבות הוא להיות ברסלב היום, פעם זה היה סגולה לשמחה, כשהתקרבתי אמר לי הסאדנעווער רב, ברסלב זה מסוכן, רוקדים שם ויש שם אהבת חברים, ואי אפשר לעזוב אותם, אפילו מדברים דברים בטלים כבר טוב, כ"ש התחזקות. ורבינו הזהיר להיות חברים ביחד, וכך מסתלק עצבות. אבל הנהגת הפירוד של היום, זה אור אין סוף של עצבות. כל ברסלב נעול בפני עצמו וכל מיני שיטות.

מה זה מילתא דשטותא, לדבר עם בני אדם, ככה יכולין

להיות בשמחה.

וכמו ששמעתי מעשה באחד שבשעה שעמד להתפלל, היה מזדמן ועומד לפניו בדמיונו עבו"ם ערל, עם צלם ימ"ש וזכרו והיה לו יסורים גדולים מזה, וכל מה שרצה להתגבר ולסלק המחשבה, התגברה עליו יותר. ויעץ לו חכם, שלא יכפת לה, ויעמד העבו"ם, ואף על פי כן יעשה את שלו ויתפלל, ובזה יסתלק ממנו.

וכן יש כל מיני מניעות שמפריעין לאדם, יעשה את שלו, ולא יכפת ליה כלל.

0אך זה עצה לפי שעה, כל זמן שלא נתקדש גופו עדין. והעקר לקדש ולטהר עצמו כנ"ל, וילך לחכם, ויתן לו עצה נכונה על כל דבר כנ"ל:

פרשת קדושים הוא עיקר הסגולה, קדושים תהיו, קדושת אכילה, והרבה ליקוטי תפילות והתבודדות ושמחה, וללכת עם שכל ודעת בעבודת ה', להסתכל בפנימיות ושכל של כל דבר, וממלא וסובב כל עלמין, לעשות שלום בכל דבר, כך נגמר על הענין. אם לאו לאו

רבי נתן בהל' שילוח הקן ה"ד מברר שזהו ענין לא תקח האם על הבנים, אם הוא עולם הבינה, הרגשות דקדושה, פעמים שרוצה לקחת הבנים, ביצים או אפרוחים, השגות קטנות, שלח תשלח את האם, תגרש את המוחין והדביות. כי עכשיו אתה בקטנות, זה יבלבל אותך, עכשיו רק תמימות ופשיטות

רבי נתן מאריך שאע"פ שההבנה הוא עיקר האדם, וכו', עלינו להתחזק עם האמת, כאשר שמענו מאנ"ש. לא יכפת ליה כלל

העיקר שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך, זה מצוות ומעשים טובים, שישתדל

הינו כי עקר החיוב לשלח האם הוא רק כל זמן שהדבור, שהם הנפשות - הם בגלות, הינו כל זמן שלא זכה האדם עדין לקדש ולטהר עצמו כראוי, וניצוצי נפשו הם עדין בגלות גדול, אז אינו יכול לקח הנפשות עם האם, כי נאחז בהאם וזהמת הנפש ביותר כנ"ל. ואז עקר תקנתו בחינת שלח תשלח את האם - שישתדל רק לקח הנפשות שהם הדבורים, דהינו שלא יביט לאחריו כלל, רק ידבר הדבורים כמו שהם, ולא יתבונן בשכלו לאחריו לברר ולתקן המחשבה, רק יסלק כל התבוננות שכלו וידבר הדבור באמת ותמימות גדול, כאלו אין בו שום דעת ותבונה כלל וכנ"ל.

אבל מי שגבר זכה בהקן צפור, דהינו בחינת הצדיקים הגדולים שגבר קדשו וטהרו את עצמן בשלמות, עד שבחינת הדבורים והנפשות, שהם בחינת קן צפור, כבר נכון ומזמן אצלם, בבחינת (ברכות לד:): 'תפלתו שגורה בפיו', בבחינת (תהלים פד, ד): 'גם צפור מצאה בית' וכו', הם מתרים לקח גם האם עם הבנים, כי אצלם אין מתגבר הזהמא בהתבוננות השכל, ואין באין עליהם דמיונות ובלבולים הנ"ל, ואפלו כשבאים עליהם לפעמים איזה מחשבות זרות - הם באים רק בשביל שהצדיק יתקנם ויבררם, והצדיק צריך דיקא לקחם ולבררם, כי הצדיק יש לו כח לזה

כי עקר יציאת מצרים הוא מה שיוצאין מטמאה לטהרה, מטמאת וזהמת פרעה ומצרים לקדשת וטהרת ישראל, כמו שכתוב (שמות ג, יב): "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים" וכו'. וזה מוכרח לעבר על כל אדם בכל זמן בכל דור ודור, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסחים קטז:): 'בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים'. ובשבחינת פרעה ומצרים, שהם הסטרא אחרא וחילותיו, רודפין אחר האדם בבלבולים ומחשבות רעות רבות מאד, ואין לו מקום לנוס, לא לפני ולא לאחריו ולא מן הצדדין, כי מכל צד מסבבין אותו בכמה מיני בלבולים ומניעות ויסורין, אזי אם ירצה להסתכל לאחריו - בודאי יתגברו חס ושלום יותר כנ"ל, על כן אין תקנה כי אם שיצאק אל ה' ממקום אשר הוא שם, ולא יפנה ויסתכל לאחריו כלל, וכנ"ל:

יונתי בחגוי הסלע, היונה יוצאת רוצה לפתוח כנפיים ולחפש אוכל, לפתע רואה נשר עם עיניים בוערות, ודרכו לתפוס את העוף ולטחון אותו ברגע כמו מתנגדים, היונה מפתח ונכנס בפנים חגוי הסלע, והנה שומעת צצצ הצחש שם בחור, מה יעשה, השמעיני את קולך, בוכה לה' וה' עושה מופת

המדרש אומר משל לבת מלך שלא היה חסר לה כלום, לא דברה עם אביה לעולם, הוא מלך עסוק, אין לו זמן אלי ואין לי זמן אליו, הוא היה לו צער בת יחידה שלא מדברת איתו, קרא לכל החיילים שיפציצו פצצות בחצר המלך, אימונים, והיא בוכה ורץ לאביה, זה מה שאבא מחכה, שתדבר אליו, הראיני את מראיך, הרהורי תשובה, לעזוב את הבלבולים, לשוב בתשובה הן על השגה וכו', וישמח את עצמו בשמחה ודביות. ולחפש איה מקום כבודו, ונעשה השה לעולה ולא יכפת ליה כלל מכל הרודפים אחריו פרעה ומצרים.

וכן בכל ענייני המלחמות, בימי השופטים, גדעון וכו', כל אלו הם רמזים במה שעובר על אדם גם היום, שופטים היינו ישוב הדעת, והוא עצה איך לצאת מהנפילה.

וזהו בחינת (שמות יד, טו): דבר אל בני ישראל ויסעו - שילכו לדרךם ויקפצו לתוך הים ולא יחשבו ולא יסתכלו לאחריהם כלל, וכן עשו שקפץ נחשון לתוך הים ואחריו כל ישראל, והלכו בים עד חטמם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה לז.), הינו שלא הסתכלו על המים השוטפים מים הזידונים בחינת מצולת ים, שהם הבלבולים והרהורים הרעים והמחשבות רבות המבלבלות אותם בעבודתם, ובפרט בתפלתם, רק קפצו לתוך המצולת ים והלכו לבטח דרךם, ועסקו בעבודתם בתורה ותפלה וכו' בתוך התגברות שאון גלי הים, שהם המחשבות והבלבולים ולא הסתכלו לאחריהם כלל, רק עשו את שלהם, ובודאי כל מה שהתגברו לבלי להסתכל עליהם ולילך בתוכם - בודאי התגברו המצולות ים כנגדם יותר ויותר, כמו שני אנשים הנלחמים זה עם זה. אבל ישראל עם קדוש לא הסתכלו על כל זה, וקיומו עצה הנ"ל - להתחזק לבלי להסתכל עליהם כלל, רק לילך דרךם הקדש בתוכם, בתוך שטיפת הים עד שבאו עד חטמם, ואז כשראה השם יתברך חזק לבבם שאינם מניחים עבודתם בשום בלבול שבועולם, אזי חמל עליהם וקבע הים מפניהם, ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה. כי כן הדבר, כשמתחזקים בהתחזקות גדול לילך דרכו בתפלתו ועבודתו ולבלי להביט לאחריו ואינו מסתכל אחריהם כלל, אזי פתאם הם נתבטלים לגמרי ממש, כמו הים שנתבטל לפני בני ישראל ונתהפך ליבשה, וכנ"ל:

כמו נחשון שנכנס עד חטמו, וכשראה הקב"ה חוזק לבבם, שמצדיק את הדין על עצמו, כפסוק של ריש לקיש, שה' רואה שאתה עושה מה שאתה יכול, מה שאתה לא יכול, אפילו קצת, חמש דקות, הקב"ה רואה ואז ממתיק את הדין וסוד קרי"ס וספירת העומר, היא הנהגה זאת. שרוצה להבליע את הדמים, והכל נתתקן.

רבי נתן מאריך שזהו כל ענין קרח והרשעים שהם חולקים על כל זה, צריך להיות רק אנשים גדולים, טלית שכולו תכלת, כמו שהעולם חולקים על כל מה שדברנו היום, אפילו בין אנ"ש קשה לדבר מזה, רק להתחזק שרבינו מחזק אותנו בדרך להחזיק מעמד בעבודת ה', חמשים ימי הספירה, גם כשיש קטנות המוחין ומצד שני זה יו"ט, עולו ואתכנשו להילולא דבר יוחאי, בלי רבי שמעון יש שכחת התורה, כלומר שאדם אומר, נפילתי וזהו, אין לי דרך בעבודת ה'. לא יודע מה התחזקות פועל, ולא יודע שהתורה לא רק אומרת מה לעשות, אלא התורה מרפאה ונותנת המוחין, שהעיקר הוא מבטן שאלו שועתי

הילולא דבר יוחאי, כח הצדיק המופלג, כמשה רבינו שגאלנו ממצרים, מה שרבינו גילה, ורבי נתן גילה את רבינו, ושילם על זה מחיר יקר, וזה גורם עד היום המחלוקת שלא מקבלים את העצות של רבינו, רבינו מגלה שהתורה צריך תמיד ללמוד, במקום ללמוד ספר סיפורים, תלמד ספר חסידות ספר הלכה, תאמר את התורה, תשנן משניות. יעשה את שלו. וכך ה' יחזיר לו את המוחין

ה' יזכנו להתחדש, מחר בע"ה יש פדיון הבן באהבת תורה, זה שורש מה שה' בחר בנו, זכר ליציאת מצרים ותפילין, ופדיון בכור, פסח הוא עיקר המצוות, פדיון הוא שורש הרצון, אור מ"ה החדש, שורש שה' קורא לנו בני בכורי, רוצה שאנחנו נפדה את עצמנו מחדש, להכנס להתלהבות, להיות כמו אנ"ש שהם תמיד עסוקים בתורה תפילה צדקה וחסד, ולהקים חבורת הבחורים והאברכים בשמחה והתחזקות, לראות זה את זה, להתחזק ביחד.

אפילו כמה דקות להכניס את הראש בין אנש ולרקוד ביחד, זה חיים אחרים לגמרי, ה' יעזור שיאיר מאד אור רבינו הק', ויתמתקו כל הדינים, ויומשכו כל ההשפעות הטובות, ונקיים קדושים תהיו, בהרהור תשובה אחד אתה שם, ויומשך שפע רוחני וגשמי וברכה והצלחה. וגאולה שלימה במהרה בימנו אמן.